

VALENTIN KRASNOGOROV

CELE TREI GRAȚII

Comedie in două acte

Traducerea Elvira Rîmbu

(elvirarimbu@yahoo.com)

Contacts:

Valentin Krasnogorov:

Tel.; (7)-951-689-3-689 (972) 53-527-4146, (972) 53-527-4142

e-mail: valentin.krasnogorov@gmail.com

<http://krasnogorov.com/english/>

PERSONAJELE:

INA

LARISA

MAIA

Cele trei femei sunt trecute de 50 de ani.

Acțiunea are loc în zilele noastre, în apartamentul Larisei.

ACTUL 1

SCENA 1.

Apartamentul Larisei. La masă, cele trei femei joacă cărți.

LARISA. *(aruncând o carte.)* Șapte.

INA. *(aruncând o carte.)* Juvete. *(după o pauză.)* Ce faci, Maio, ai adormit? E rândul tău.

MAIA. N-am adormit. Mă gândeam și eu... Mă gândeam de ce mama mășii pierdem noi timpul jucând cărți și nu ne ocupăm de propria noastră viață.

INA. Eu și cu Larisa ar trebui să ne gândim la asta, nu tu. Tu ai o viață minunată. Tu încă mai lucrezi, încă mai ai roluri la teatru...

LARISA. Doar că nu știu de ce în ultimul timp nu ne-ai mai invitat deloc la spectacolele tale.

MAIA. Vreți să vedeți Cehov pentru a suta oară? Sau vreo piesuță străină de doi bani? Sau s-auziți înjurături de pe scenă? Acum se fac spectacole în care ți-e și rușine să joci, de aceea nu vă chem.

LARISA. Și spectacole normale nu se fac?

MAIA. Nu. Normalul nu e la modă acum.

INA. Dar de ce-ai picat pe gânduri tocmai acum? Nu-ți prea stă în caracter.

MAIA. Te-ai obișnuit să consideri că din noi două eu sunt Arlechino, iar tu Pierrot. Că eu sunt tot timpul veselă și fără griji, iar tu tristă și serioasă. Dar să știi că nu doar tu gândești. Mi se mai întâmplă și mie uneori.

INA. Ai vreun motiv?

MAIA. Nu, niciunul. *(După o pauză.)* Soră-mea mi-a scris că iar s-a măritat și că e foarte fericită. Și e mai mare decât mine cu doi ani. Iar noi stăm aici și jucăm cărți. *(Își aruncă cărțile pe masă.)*

LARISA. Nici eu nu mai vreau să joc. (*Adunând cărțile.*) M-a sunat azi Natașa și mi-a zis că nepoții fiind deja mari vara asta nu mai vor să vină la mine. Nu știu ce-o să mă fac fără ei.

INA. Vei trăi un pic și pentru tine. Era și timpul.

LARISA. E adevărat. Doar că eu ca o proastă ce sunt, m-am obișnuit să trăiesc pentru alții.

MAIA. De unde reiese că și tu trebuie să schimbi ceva în viața ta?... Mai bine hai să vorbim despre altceva. Ce-ai mai făcut azi? Ina, bineînțeles că ori a citit, ori a stat la calculator. Ea-i deșteapta noastră. Dar tu, Larisa? Ce-ai făcut?

LARISA. Eu am gătit.

INA. Ca întotdeauna. Tu altceva mai știi să faci?

LARISA. Nu. Așa m-am obișnuit. Pentru copii, pentru nepoți... Și-apoi știam că veți veni voi.

INA. De ce să gătești pentru noi? Doar știi că ținem regim.

MAIA. Eu una am hotărât categoric să slăbesc. Nu mai pun gura pe nimic.

LARISA. Atunci măcar un ceai?

MAIA. Lasă că știu eu cum e cu ceaiul tău. După prăjiturelele și fursecurile tale o săptămână trebuie să țin regim ca să revin la normal.

LARISA. Atunci o cafea?

MAIA. Asta da. Cafeluța noastră tradițională și o mica bârfă.

LARISA. Mă duc s-o aduc. Am totul pregătit. (*Iese.*)

INA. (*Maiei.*) Dar tu, ce-ai făcut azi?

MAIA. Ce-am făcut azi? (*dând din umeri.*) Manichiura. (*îi arată unghiile vopsite într-o culoare aprinsă.*) Ce părere ai?

INA. Destul de îndrăzneță. Am observat-o de cum ai intrat.

MAIA. Trebuie să știm să ne colorăm viața.

Intră Larisa cu o tavă pe care e cafeaua și toate cele necesare.

LARISA. (*turnând cafeaua.*) Haideti, așezați-vă, să bem cafeaua.

MAIA. (*Dând la o parte zahărul.*) Eu- fără zahăr.

INA. Și eu.

INA. Larisa, i-ai văzut manichiura Maiei?

LARISA. Bineînțeles. E super. Cine ți-a făcut-o?

MAIA. Eu.

LARISA. Nemaipomenit. Fă-mi și mie. Demult îmi propun să merg la un salon, dar s-a făcut atât de scump...

INA. Mie-mi spui. Bani ăștia au ajuns un blestem.

MAIA. Mai ales când nu-i ai. Și mai ales cu prețurile din ziua de azi. Dar eu țin capul sus. Dacă viața-i destul de tristă, măcar pensia-i comică.

LARISA. Dar tu mai și lucrezi pe lângă pensie.

MAIA. (*posacă.*) Lucrez. Da. Dar eu sunt actriță. Actorii sunt un popor extraordinar, dar au un defect: le lipsesc banii. Nu-ți poți imagina ce neplăcut e să numeri fiecare bănuț.

LARISA. Eu să nu-mi pot imagina? De parcă poți să trăiești dintr-o amărâtă de pensie. Bine măcar că am fost asistentă medicală. Pot să mai câștig un ban, ba făcând un masaj, ba o injecție. Deși am început să cam obolesc. Visez și eu să mă odihnesc cândva.

INA. Nu mai munci atâta și atunci n-o să ai nevoie de odihnă.

MAIA. Munca e un obicei prost, trebuie să ne debarasăm de el.

LARISA. Transportul în comun, mâncarea, medicamentele- totul s-a scumpit îngrozitor. Și-apoi medicamentele astea sunt o cheltuială inutilă. Din păcate nu există leac împotriva bătrâneții.

MAIA. Larisa, parcă am convenit să nu mai pronunțăm cuvântul ăsta îngrozitor.

LARISA. Mă rog, am vrut să spun că nu există leac împotriva vârstei.

MAIA. Ce-i cu discuția asta tristă? Larisa, oamenii care se respectă beau cafeaua cu lichior, nu cu bârfe. Ia, pune sticla pe masă. O viață avem.

LARISA. Cred că nu mai am lichior.

MAIA. Atunci adu ce ai.

LARISA. (*Aduce o sticlă și pahare.*) Uite un coniac. Îl țineam pentru tine.

MAIA. Ești o minunăție.

Femeile își toarnă în pahare, ciocnesc.

LARISA. Să bem pentru noi!

INA și MAIA. Pentru noi!

LARISA. Fetelor, de câți ani suntem noi prietene?

INA. Cred că de vreo 40 de ani, sau mai mult chiar.

MAIA. Cifre de coșmar.

LARISA. Vă amintiți că și atunci când aveam treizeci de ani tot așa stăteam și ne căinam că nu mai suntem tinere.

INA. Da...Parcă mai ieri a fost...

LARISA. Oare chiar să avem ... știți voi câți ani? Nu-mi vine să cred. Acum chiar că am îmbătrânit.

MAIA. Nu era mai bine dacă tăceai? Nu, tu trebuie să dai neapărat din gură. N-am îmbătrânit chiar deloc. Eu dimpotrivă, cu fiecare an care trece, mă simt tot mai tânără.

LARISA. Eu una nu mă mai consider tânără. Mă simt de parcă aș fi tras pe dreapta, mă simt depășită de noua generație.

MAIA. Da, acum totul se schimbă foarte repede. În fiecare zi apare câte o noutate-internet, facebook, ai-ped, ai-pod, twiter...

INA. Poți să ții pasul cu toate dacă nu ești leneșă.

MAIA. Ține tu pasul, iar noi ne-om descurca cumva și fără.

Pauză scurtă.

Ok, Larisa, hai adu și prăjiturelele alea sau ce-ai mai făcut. O viață avem.

LARISA. Demult era cazul. (*Aduce o tavă cu prăjituri și farfurioare.*)

INA. (*Maiei.*) Dar parcă ziceai că treci la regim.

MAIA. Vom trece de săptămâna viitoare. Ne-am adunat aici să ne simțim bine, nu să calculăm kaloriile. (*Mănâncă o prăjitură. Celelalte două femei îi urmează exemplul*) Ce bună e, fir-ar să fie!

INA. Chiar că-i bună. Cum se numește?

LARISA. Prăjitură vieneză.

INA. Super! Apropo, eu citesc acum o carte «Viena secolului 19».

MAIA. Ce cărți deștepte citești tu! De asta nu te-ai măritat.

INA. (*sec.*) Zău? Uite că pe asta n-am știut-o. Mulțumesc că m-ai informat. De mâine n-o să mai citesc nimic.

MAIA. Nu te supăra, doar suntem prietene.

INA. Și dacă suntem prietene spunem totul pe șleau?

MAIA. N-am făcut-o din răutate. Doar am spus ce gândesc.

INA. Atunci permite-mi să-ți dau un sfat prietenesc. Când mănânci prăjituri- mai bine taci, iar dacă vrei să spui ceva- mai bine mănâncă prăjituri.

LARISA. (*Încercând să prevină o eventuală ceartă.*) Ina, zi-ne și nouă ce-ai citit interesant despre Viena în cartea aia?

INA. Multe... Despre Strauss, despre balurile de la curte, despre o contesă care era considerată cea mai elegantă și cea mai inteligentă femeie din Europa. Odată i s-a pus întrebarea: «La ce vârstă femeia nu mai simte bucuria dragostei?»

MAIA. Bună întrebare. Și ce-a răspuns?

INA. Ea a spus: «Nu știu, eu am doar 60 de ani».

MAIA. Corect! Și eu încă mai simt bucuriile dragostei. Adică simt că încă aș putea să le simt dacă aș avea cu cine.

LARISA. Da. Asta e problema noastră.

INA. A voastră. Eu mă simt bine și fără aceste bucurii.

LARISA. Tu nu ai nevoie de un bărbat?

INA. Nu.

MAIA. Ce să-ți spun, te-am și crezut.

INA. Iar eu n-am de gând să vă conving.

MAIA. Numai noi suntem de vină că suntem lipsite de aceste bucurii.

LARISA. Nu suntem noi de vină că suntem trecute de 50.

MAIA. Ai vrut să spui că avem 50, nu că suntem trecute, nu-i așa?

INA. Să spunem mai bine 49. Ca la magazin. Diferența e doar de o rublă, dar ți se pare cu mult mai puțin.

MAIA. (*Se apropie de oglindă, se examinează*) Să fie 50. Trebuie să fim cinstite cu noi înșine.

LARISA. Asta cu vârsta am rezolvat-o.

MAIA. Acum să discutăm despre cum să trăim mai departe. Pe lumea asta mai sunt încă barbați pe care noi i-am putea face fericiți.

LARISA. Poate că sunt, dar deocamdată pe ei îi fericesc alte femei.

MAIA. V-am mai zis că doar noi suntem de vină. Ne-am pierdut încrederea în noi și în feminitatea noastră. Ne-am pierdut dorința de a plăcea.

INA. Ce tot spui acolo? Cui să placi?

MAIA. În primul rând ție însăși. Noi ne-am transformat în niște pensionare profesioniste, vorbim doar despre nepoți și boli.

LARISA. Dar de ce e rău să vorbești despre nepoți ?

MAIA. Nu e deloc rău. Ba chiar e foarte bine. Dar copiii și nepoții sunt aceiași chestie. Îi iubești, îi ajuți, ți-e dor de ei... Și ei?

LARISA. Fiica mea mă iubește. Ea în fiecare lună... mă rog, aproape în fiecare lună vine cu copiii să ia prânzul.

INA. Foarte impresionant.

MAIA. Și eu o vizitez foarte des pe mama și știți de ce? Alături de ea, eu mă simt foarte tânără.

LARISA. Și pe mine Natașa mă sună cu regularitate.

INA. Da, când are nevoie de bani sau ca să stai cu copiii.

LARISA. Nu-i adevărat.

MAIA. Larisa, eu o știu pe fiică-ta încă din scutece și țin foarte mult la ea. Dar ea își are viața ei, iar noi trebuie s-o avem pe-a noastră. De aceea chiar din clipa asta, haideți să începem o viață nouă. Iar despre boli propun de acum încolo să vorbim doar cu doctorul. Ne-am înțeles?

LARISA. Ne-am înțeles. Deși eu nu mă plâng de sănătate. Doar un pic de articulații. Apropo, nu demult mi-am făcut analizele și....

INA. Larisa doar ne-am înțeles...

LARISA. Aha...Am uitat. Îmi cer scuze.

MAIA. (*cu entuziasm.*) Capul sus Lariso! Fii mai optimistă! Ce să-ți spun, articulațiile! Și eu am probleme cu coloana și în plus toate bolile enciclopediei medicale. Dar asta nu înseamnă nimic. E încă prematur să ni se cânte recviemul. Noi mai avem atâtea de făcut!

LARISA. E adevărat! Nu mai avem 18 ani, dar nici hoaște nu suntem încă.

MAIA. Corect! Noi încă putem multe și vrem și mai multe.

LARISA. Mai rămâne să găsim bărbații care vor multe și mai ales pot multe.

INA. Nu prea înțeleg, voi chiar vreți să vă măritați la modul serios?

LARISA. Acuma, chiar măritate- nu... Dar de fapt de ce nu?

INA. Bine a mai spus cineva: Femeia pentru fericire are nevoie de un bărbat, pentru nefericire de un soț.

MAIA. Dar de ce ai tras tu concluzia că noi căutăm soț? Eu n-aș fi împotriva a ceea ce se cheamă acum prieten.

LARISA. Nu, eu cu un bărbat ambulant nu sunt de acord. Eu sunt o femeie de casă și de modă veche. Vreau să fie soț, așa cum e la toată lumea.

INA. Soțul va sta tolănit pe canapea, iar tu –la aragaz.

LARISA. Ei și? Să fie și așa. Eu n-am nimic împotriva gătitului, doar să am pentru cine. Eu știu ce-nseamnă lipsa unei mâini bărbătești în casă. Un cui n-are cine să-l bată.

MAIA. Mâna de bărbat e făcută nu doar pentru cuie.

INA. Voi ori v-ați îmbătat, ori v-ați țcănit. De ce nu vă convine situația actuală?

MAIA. Dar ție îți convine să te pui într-un așternut rece?

INA. Eu am o plapumă foarte groasă. Și dacă chiar mi-e frig, pornesc perna electrică.

MAIA. Și cum e? Te ajută?

INA. (*rușinată.*) Uneori.

LARISA. Ina, poate că ție îți place sa fii singură, dar mie nu-mi convine de loc. Să zicem că stau seara și mă uit la un concert la televizor și aș vrea să spun: «Uite ce rochie are artista!». Dar n-am cui spune. Acasă singură, pe stradă singură, în vizită singură...

MAIA. În pat singură...

LARISA. Da, și în pat singură.

INA. La voi totul se reduce la pat.

LARISA. Nu despre asta e vorba. Înțelege și tu că femeia e ca și un câine. Are nevoie de stăpân. Nu ca să fie comandată, ci ca să aibă de cine să se lipească. Să aibă pe cine să aștepte, de cine să-i fie dor...

INA. Asta înseamnă că tu ești făcută pentru a fi căsătorită. Iar eu sunt făcută ca să fiu liberă. Eu nu pot să-mi imaginez un bărbat străin să umble prin apartamentul meu. Cu gusturile sale, cu tabieturile sale, cu orarul său. Să bea cafea, să fumeze, să se uite la fotbal, să se culce în același pat cu mine, să fie nemulțumit de ceva, să-mi pretindă una alta, să-mi interzică ceva...

LARISA. Ina, sunt de acord cu tine, la vârsta noastră e greu să-ți schimbi stilul de viață. Și totuși e atât de plictisitor să stai singură!

INA. Eu nu mă plictisesc deloc. Există televizorul, cărțile, sunt teatre, muzee, concerte, calculatorul, internetul...Vă am pe voi. Ş-apoi mai lucrez cu abiturienții, îi pregătesc pentru facultate. Nu am timp să mă plictisesc. Şi nu-nțeleg cum îmi va fi mai vesel dacă voi găti nu pentru o persoană, ci pentru două?

LARISA. Şi nu te simți singură?

INA. Depinde ce înțelegeți voi prin singurătate. Lipsa certurilor, scenelor și scandalurilor? Nu mi-e deloc dor de ele. Iar dacă mă voi simți singură îmi voi lua un câine sau o pisică.

MAIA. O pisică are multe calități, dar nu poate să-l înlocuiască pe bărbat.

LARISA. Ina, tu ești prea rațională. Chiar ținând cont de părerea ta, aş spune totuși că și căsătoria are părțile ei bune. Viața în doi e mult mai economicoasă. Un singur televizor la doi oameni, un singur frigider, un singur apartament.

MAIA. Şi un singur pat.

LARISA. Păi da. Şi asta e un lucru important.

INA. Cu asta trebuia să începi.

MAIA. Intenționat repet de atâtea ori cuvântul pat, ca s-o enervez pe Ina. Doar când îl aude și-i vine să se cațere pe pereți.

INA. Ba voi, cum auziți cuvântul asta, vă cățărați pe pereți. Nu pot să-nțeleg și pace cum voi, la vârsta voastră, vă puteți gândi la asemenea prostii.

LARISA. Tocmai că la vârsta noastră ai nevoie de bărbat. Cine altul dacă nu un bărbat îți poate face un masaj, când te doare spatele, îți pune o compresă, se duce la farmacie?

INA. Tu ai nevoie de un bărbat sau de un felcer?

LARISA. La ce-mi trebuie mie felcer? Ai uitat că sunt asistentă medicală? Eu am nevoie de un soț.

INA. Păi asta și zi.

LARISA. Asta și zic. Înțelege că sunt unele momente în viață în care bărbatul nu poate fi înlocuit nicidecum.

MAIA. Momente importante.

INA. N-ați vrea să nu mai discutăm despre bărbați?

MAIA. Bine. Nu mai discutăm. (*Pauză scurtă.*) Doar că aș vrea să te întreb: ce știi tu de fapt despre bărbați de te enervează așa de mult? La urma urmelor ei sunt doar cu puțin mai răi decât femeile.

INA. Nu ei mă enervează. Voi mă enervați. Voi chiar credeți că o să reușiți să vă găsiți un soț?

MAIA. De ce nu? Înainte nu era o problemă să-mi găsesc un soț.

INA. Asta știm. Am dansat de trei ori la nunțile tale. Și tot de atâtea ori te-am calmat după divorț.

MAIA. Îți mulțumesc că mi-ai amintit cifra exactă. Nu de alta, dar puteam să uit.

INA. Când vorbești de cifra exactă te referi bineînțeles la căsătoriile tale oficiale. Că celor neoficiale e greu să le ții evidența.

MAIA. Vai, vai, vai! Inocenta de tine se revoltă. Cum de nu înțelegi că acum totul va fi altfel? A patra oară e mult mai ușor să te măriți. Ai deja atâta experiență.

INA. Ai fi putut să înveți din experiența ta că orice căsătorie se destramă foarte repede. Un moment scurt de beție, urmat de o lungă perioadă de revenire din beție.

MAIA. Beția asta, chiar dacă e de scurtă durată, se merită din plin.

INA. Ar fi cazul să te mai trezești. Amintește-ți cât chin ai avut cu cele trei divorțuri.

MAIA. Da, dar am avut și trei luni de miere. Numai pentru asta și merită să suferi. Cel mai mult mi-a plăcut prima noapte din cea de-a doua căsnicie. Eram la hotel...

INA. Maia, să știi că nu mă interesează deloc amintirile tale nocturne.

MAIA. Foarte bine! Am să-ți povestesc atunci totul sincer și amănunțit. Eram la hotel, băusem amândoi un pic, iar eu nicidecum nu reușeam să-i găsec nasturii de la cămașă...

INA. Înseamnă că n-ați băut doar un pic.

MAIA....Iar el nu-mi găsea fermoarul de la rochie...

INA. Îmi imaginez ce-a fost mai departe, nu-i nevoie să mai povestești.

MAIA. Bine, n-am s-o fac. Iar când în sfârșit a găsit fermoarul, nu reușea să mi-l desfacă. Știi ce a făcut atunci?

INA. Te rog scutește-ne de amănunte așa de intime.

MAIA. Doamne, cum a putut fi...

INA. Nu mă-ndoiesc.

MAIA. E adevărat că după trei săptămâni ne-am despărțit, adică am avut o lună de miere prescurtată. Dar ne-am făcut norma pentru toată luna în acele trei săptămâni. De asta puteți fi sigure ... (*Cu oarecare tristețe.*) Dar asta a fost demult.

INA. Mi-am dat seama că nu ieri s-a întâmplat asta.

MAIA. Oricum, sunt amintiri plăcute. Asemenea amintiri te-ndeamnă la acțiune. Mai ales că eu sunt un om de acțiune.

INA. Dar noi trei nu suntem chiar atât de singure. Mergem împreună la teatru, ne sunăm aproape zilnic.

MAIA. Ce să-ți spun, m-ai liniștit. N-am știut că un telefon de la tine poate înlocui un bărbat.

INA. Gata, destul cu discuția asta despre bărbați. Ei țin de trecutul nostru.

MAIA. Te rog să vorbești doar în numele tău. Eu încă nu vreau să capitulez. Eu am viitorul în față.

INA. Zău că nu știu ce-i cu voi. Ați tăcut atâta timp și acum dintr-odată: «vrem bărbați»!

LARISA. Tu ai început prima. Tu, cu discuția ta despre bucuriile dragostei...

INA. Vă povesteam despre o contesă...

MAIA. Păi și ce, dacă noi nu suntem contese, crezi că noi nu mai simțim nimic?

INA. Nici nu mai am cuvinte.

MAIA. Ina, liniștește-te, eu doar te sâcâi. Nu despre bucuriile dragostei sau despre pat e vorba, deși n-ar strica nici astea. Problema e că noi trebuie să ne schimbăm radical viața. Altminteri ne vor înghiți rutina, serialele și spitalele. Crezi că ne va fi rău dacă ne vom întâlni aici în șase, nu în trei?

INA. Nu cred asta, dar...

MAIA. Dar pentru asta trebuie să acționăm și să nu uităm că pentru o femeie punctul final al oricărei acțiuni este să placă bărbaților.

INA. Așa vorbești de parcă te pregătești să-i vânezi. Asta e total necuviincios.

MAIA. Trăim în secolul XXI, în care cuviința nu-și mai are rostul. Iar noi nu avem altă soluție. Bărbaților le e frică să facă cunoștință cu noi la vârsta noastră, ca să nu fie acuzați de hărțuire sexuală.

INA. Draga mea, dacă tu vei depune o asemenea plângere, nu te va crede nimeni.

LARISA. Maia are dreptate. Dacă ei, din nu știu care motive, nu vor să ne vâneze, va trebui să facem noi asta.

INA. Nu pot să-nțeleg femeile care vânează bărbați. Și cu demnitatea cum rămâne?

MAIA. Dar n-o să-i vânam noi la propriu, doar o să le permitem lor să ne vâneze.

INA. Ei, săracii, doar asta așteaptă. Permișiunea voastră. Dacă vroiau s-o facă, o făceau demult.

MAIA. Ina, nu-ți fie teamă, noi vom respecta regulile jocului. Vom utiliza metodele noastre feminine: aruncăm momeala, întindem plasa, punem capcane... Plevușca o aruncăm, iar pe cei mai barosani- în tigaie!

INA. Aha, deci nu veți vâna, veți pescui!

MAIA. Și tu ce-ai vrea? Nici un pic de efort? Fără efort nici un pește nu prinzi, darămite un bărbat.

INA. Larisa, strânge coniacul ăsta de aici, nu de alta dar voi v-ați îmbătat deja și vorbiți fără să mai judecați. Mi-e rușine cu voi.

MAIA. Înțeleg că tu ești profesoară și ești obișnuită tot timpul să educi pe cineva, dar noi n-avem nevoie de asta.

INA. Să te educ? Pe tine? Nici nu m-am gândit măcar la asta. Știu că e inutil.

MAIA. Minunat. Știi de ce ești așa nervoasă? Pentru că și tu gândești la fel, dar ți-e frică să recunoști. Doar că noi suntem mai sincere decât tine.

INA. Te-am considerat o femeie cumsecade, chiar dacă ai avut un trecut tumultos. Dar am greșit în privința ta.

MAIA. N-oi fi eu cumsecade, dar sunt femeie. Iar tu ai înăbușit de tot femeia din tine, ai devenit asexuală. O mironosiță plictisitoare. Fecioara din Orleans...

INA. Uite de asta te iubesc eu pe tine! Tu niciodată nu scapi ocazia să-i spui omului un cuvânt bun și să-l binedispui.

MAIA. Iar eu te iubesc pentru că știi să te superi de moarte fără nici un motiv.

INA. Știi proverbul ăla: vorbește doar atunci când cuvintele tale sunt mai bune decât tăcerea.

MAIA. N-ai decât să taci. Pesimismul ăsta al tău mă calcă pe nervi.

INA. Să fii optimist în vremurile astea și-n țara asta, e semn de prostie.

MAIA. Dacă nu-ți place să stai cu niște proaste, n-ai decât să te duci acasă și să vorbești cu pisica ta.

LARISA. (*Încercând să le potolească.*) Fetelor!..

INA. (*Maiei.*) La vârsta ta ar fi cazul să fii mai înțeleaptă.

MAIA. Lasă că ești tu corectă ca un mecanism de ceas elvețian.

INA. Gata, am ascultat destule. (*Se ridică, își ia geanta.*) La revedere . Nu mai am ce să caut aici.

LARISA. (*Îngrijorată.*) Stai un pic. Încotro? Maia! Ina! Liniștiți-vă! V-ați înfierbântat un pic, v-ați descărcat, ajunge! Ina, stai! (*îi barează calea.*) Rămâi, dacă-ți spun!

INA. Pentru ce? Ca să mă agăți pe un perete și vă arăt ora exactă? Pot și cu sonor:
tic-tac, tic-tac...

LARISA. Nu vorbi prostii.

MAIA. De ce «prostii»? E singurul lucru deștept pe care l-a spus ea în seara asta.

LARISA. Maia, dar și tu ești poamă bună! Ina, pune geanta aia jos! Stați jos
amândouă! Stați jos, iar eu am să pun ceainicul între timp. (*Iese la bucătărie*)

Pauză.

MAIA. Ina, vreau să-ți spun... Că îmi pare rău.

INA. (*privind într-o parte.*) Și mie.

MAIA. Doar mă cunoști. Eu vorbesc mai repede decât gândesc.

INA. Și eu am vorbit mai mult decât era necesar.

Intră Larisa.

LARISA. (*Ridicând paharul.*) Vreau să rostesc toastul nostru tradițional.

MAIA. Care din ele? Că noi avem mai multe.

LARISA. Să bem și să uităm totul.

INA. Asta vroiam să propunem și noi.

Femeile beau.

LARISA. Ei, am trecut și peste asta?

INA. ...Dar nu s-a întâmplat nimic.

LARISA. Foarte bine. Ei, ce hotărâm? Începem să ne căutăm bărbați, au ba?

INA. Fetelor, priviți-vă în oglindă. E prea târziu.

MAIA. Cu cât mai târziu ne vom mărita, cu atât ne va rămâne mai puțin timp să
regretăm.

LARISA. Ina, dacă tu nu vrei, nu te silește nimeni.

MAIA. Ina, tu ești prea deșteaptă, de aceea ești atât de pesimistă. Iar eu și cu Larisa
suntem femei mai proaste, de aceea vom reuși.

INA. Ciudată logică.

MAIA. Nu e deloc ciudată. Deșteptul știe că are de înfruntat multe greutăți, de aceea nu se poate decide să înceapă ceva. Prostul nu se gândește la asta, își răsuflecă mânecele și se apucă de treabă. Și, de obicei, reușește.

LARISA. Noi ne răsuflecăm mânecele. Cu ce începem?

MAIA. Pentru început trebuie să ne punem la punct.

LARISA. Adică?

MAIA. Lucruri obișnuite: coafură, masaj, creme, măști, machiaj...

LARISA. Asta costă- și e scump.

MAIA. Putem face economii. Eu îți voi face ție manichiura, iar tu mie masajul.

LARISA. Ne-am înțeles.

MAIA. N-ar fi rău să ne apucăm diminețile de gimnastică.

LARISA. Asta nu e pentru mine.

MAIA. Nici pentru mine. Dar ar trebui să ne impunem măcar două luni, până ne mărităm. Apoi o lăsăm dracului.

LARISA. *(Se apropie de oglindă.)* Pielea nu mai e ca înainte... Vă amintiți ce frumoasă eram?

MAIA. Nici acum nu arăți chiar rău.

LARISA. Tocmai: nu chiar rău. N-a mai rămas nimic. Acum toate își fac liftinguri, își introduc tot felul de prostii, dar mie mi-e frică. Te-or mai urâți, la naiba. Și apoi cred că e și scump. Trebuie să coste vreo 500. Sau 1000?

MAIA. Dar de cinci mii ce zici?

LARISA. Dacă aș avea banii ăștia, până diseară aș fi măritată.

MAIA. *(Se examinează și ea în oglindă.)* Da. Nu ne-ar strica o reparație capitală.

LARISA. Pentru vârsta ta tu ești foarte frumoasă.

MAIA. Eu nu vreau să fiu foarte frumoasă *pentru vârsta mea*. Asta nu-i mare scofală. Eu vreau să fiu pur și simplu foarte frumoasă. *(Continuă să se uite în oglindă)* Nu mi-ar trebui foarte multe pentru asta. Doar să-mi întineresc fața și

gâtul, să dispară burta, să-mi ridice un pic fundul... Ar mai fi un tratament pentru coloană și aș putea să mă declar mulțumită.

INA. Cu alte cuvinte, să arăți ca la 30 de ani. Să știi că nu există minuni.

MAIA. Minunile există, trebuie doar să crezi în ele. *(Continuă să stea în fața oglinzii.)* Ce ziceți voi? Îmi vine bine culoarea asta a părului? De atâtea ori mi-am schimbat-o, că nici nu mai țin minte cum sunt de la natură: blondă sau brunetă?

INA. Eu cred că acum ești căruntă sau chiar albă.

MAIA. Nicidecum! De unde ai mai scos-o și pe asta?

INA. Anul trecut, când te-am vizitat la spital, erai căruntă toată.

MAIA. Ce prostie. Atunci eram vopsită așa. Sură. Și-mi stătea foarte bine.

INA. Păi, dacă sură îți stă bine, de ce mai dai bani pe vopsea?

LARISA. *(La oglindă.)* Dar eu mă voi vopsi. Părul blond te întinerește.

INA. Nu vă gândiți decât la cum să le fiți pe plac bărbaților.

MAIA. Numai asemenea gânduri o fac pe femeie să fie în formă.

INA. Dar voi v-ați pus întrebarea unde veți găsi voi la vârsta asta bărbați de însurat?

LARISA. Sunt destui divorțați. Sau văduvi. De ce nu?

INA. Tare le mai trebuiți voi lor. Bărbații de vârsta noastră își caută fete mai tinere.

LARISA. *(Îngrijorată.)* Adică vrei să spui că bărbații pe care noi contăm vor fi cu 10-15 ani mai bătrâni decât noi?

INA. Minimum.

MAIA. Pe ăia îi mai poți numi bărbați?

INA. Dacă voi vă numiți femei de măritat, ăia de ce nu se pot numi bărbați de însurat?

MAIA. Femeia la orice vârstă e femeie, pe când bărbatul...știți și voi.

INA. Și chiar unul din ăia va fi greu să găsiți. Știți doar că bărbații trăiesc mai puțin ca femeile. Așa că mulți din ei sunt...

MAIA. (*Optimistă.*) Nu face nimic, ne descurcăm noi. Trebuie doar să credem în asta și vom reuși.

INA. Eu cred foarte mult în tine și nu mai puțin în Larisa, dar vă întreb concret, unde aveți de gând să-i căutați?

MAIA. Unde! Unde? Oriunde.

INA. Ce-nseamnă «oriunde»? Vă duceți prin discoteci? Cluburi? Sau prin curți la cei care joacă zaruri sau cărți? Sau în berării?

MAIA. De ce în berării sau în curte? Poți să faci cunoștință cu un bărbat la teatru.

INA. Ce bărbat merge la teatru la asemenea vârstă? Și mai ales singur? Și ce ai să faci? Ai să umbli printre rânduri să întrebi: «Domnilor, este cineva singur pe aici? Nu dorește cumva să facă cunoștință cu mine?»

LARISA. Să știi că sunt destui pensionari care stau pe băncuțe în parcuri, în scuaruri. Poți să te apropii, să te așezi alături și să intri în vorbă...

INA. Dacă n-a uitat să-și ia aparatul auditiv. Draga mea, dacă stă în parc rezemat în baston, la ce-ți folosește asemenea bărbat? Și în care parcuri ai văzut tu să stea bărbați pe băncuțe? Nu e nici unul acolo.

LARISA. Și atunci unde-s, după părerea ta?

INA. Unde-s și femeile, în fața televizoarelor. Fiecare la casa lui. Și-apoi problema nu e doar să găsești un bărbat, trebuie să-ți și placă, să te îndrăgostești de el.

MAIA. Te îndrăgosteai când erai tânără. Acum, la vârsta noastră, ne dăm seama și știm că poți trăi cu orice bărbat. Mai ales că nu se prea deosebesc între ei.

INA. Nu te poți mărita cu unul cu care să poți trăi. Trebuie să te măriți cu acela fără de care nu poți trăi.

LARISA. Ești o idealistă. De fapt, trebuie să te măriți cu cine găsești.

MAIA. Și-apoi nu ne interzice nimeni să continuăm să căutăm chiar și după ce ne mărităm...

INA. Eu una nu mă văd în stare să mă agăț de primul venit.

LARISA. Mai bine mă agăț de cineva, decât să mă spânzur.

MAIA. Ina, eu nu-nțeleg de ce îți faci atâtea probleme pentru o chestiune atât de banală. Pur și simplu faci cunoștință cu cineva. Înainte ne descurcam foarte bine cu asta. Iar acum cu atât mai mult, avem atâta experiență.

LARISA. *(Nu foarte sigură.)* Asta da. Experiență avem... Doar că experiența asta îți apare când n-o mai poți folosi la nimic.

INA. *(Maiei.)* Sunt foarte curioasă când făceai tu atât de ușor cunoștință cu cineva?

MAIA. Păi... De exemplu când învățam la institut și eram studentă...

INA. Atunci angajează-te portăreasă la vreun cămin, poate așa agăți vreun student.

MAIA. Dacă te-aș asculta pe tine, nu mi-ar rămâne decât o singură variantă: să-mi pun o fustă mini și să ies pe centură.

INA. Mai degrabă la azilul de bătrâni.

LARISA. Suntem la o vârstă foarte dificilă: pentru centură e prea târziu, iar pentru azil e prea devreme.

MAIA. Și-atunci ce-i de făcut? Doar n-o să punem anunțuri pe toți stâlpii cu: «Vreau să mă mărit».

INA. Stați un pic... Asta e o idee!

LARISA. Ce idee?

INA. La urma urmelor, poate că aveți dreptate. Dacă vrei să-ți aranjezi viața, trebuie să acționezi. Cum spunea și Balzac, «cel care caută milioane le găsește foarte rar, dar cel care nu caută nu găsește chiar nimic». Așa că voi căutați-vă milioanele voastre iar eu am să vă ajut.

MAIA. Dar ce, Balzac căuta milioanele dând anunțuri?

INA. Nu asta era ideea.

LARISA. Atunci, tu propui să punem anunțuri pe stâlpi?

INA. De ce pe stâlpi? Trebuie să fim în pas cu timpul. Există internetul pentru așa ceva.

LARISA. Internetul? Eu habar n-am ce să fac cu el.

INA. Nu vă faceți griji, am s-o fac eu pentru voi: voi da anunțuri, voi căuta posibili candidați, voi începe să corespundez cu ei... Vouă vă rămâne doar să mergeți la întâlniri și să-i vrăjiți, să-i cuceriti.

LARISA. Dar tu crezi că bărbații de vârsta noastră folosesc internetul?

INA. Bineînțeles. Iar dacă nu folosesc ei, atunci se pricep copiii lor sau nepoții, care precis vor să le găsească o ocupație.

MAIA. (*Inei.*) Păi dacă-i așa, putem încerca. Dar te rog să alegi candidații pe gustul nostru, nu pe gustul tău. Eu am nevoie de un bărbat care în primul rând să fie bărbat, iar în al doilea rând...

INA. (*O întrerupe.*) Stai liniștită, că-ți cunosc gusturile. Bucuriile dragostei- asta e cel mai important lucru pentru tine.

MAIA. Nu numai asta. Dar și asta.

LARISA. Pe mine ideea asta nu mă prea încălzește. Eu nici măcar un aspirator nu-l cumpăr dacă nu-l văd. Eu trebuie neapărat să pipăi produsul cu mâinile mele.

MAIA. Mai întâi trebuie găsit acest produs, apoi poți să-l pipăi cât poțtești.

LARISA. Mi-e cam frică de oamenii găsiți prin anunț. Acuma sunt atâția alcoolici, atâția mitocani, atâția perversi sau șarlatani. Se dau la început rotunzi și mari, se dau drept oameni serioși, îți intră în casă, examinează tot, iar apoi te fură. Înainte de a invita un asemenea om în casă trebuie să-ți ascunzi toate lucrurile de valoare.

INA. Larisa, nu exagera. Riscul cunoașterii unei personae prin interenet e tot atât de mare ca și în viața reală. Măgari sunt peste tot, dar poți da și peste un om bun.

LARISA. Și cum știi că nu e un măgar?

INA. Dar tu n-ai ochi? Ș-apoi până nu cunoști omul bine de tot, n-ai de ce să-l inviți acasă. Primele întâlniri le aranjezi într-o cafenea sau în parc, unde e multă lume. În al doilea rând, internetul prin asta e bun că poți să nu-ți dai numele sau adresa. Îți iei orice nume. De exemplu, Roza, sau Nu-mă-uita, sau Floare

Albastră și corespundează cu pretenții tăi cât vrei până ajungi să-i cunoști și să ai încredere în ei.

LARISA. Asta te rog să-o faci tu.

INA. Fără nicio problemă. Doar v-am promis.

LARISA. Și totuși parcă e mult mai plăcut să te măriți din dragoste.

MAIA. De trei ori m-am măritat din dragoste și ce folos? Eu nu mai fac prostia asta.

Și nici pe tine nu te-aș sfătui.

LARISA. Așa crezi?

MAIA. Sunt convinsă. Ca să omori o iubire, cel mai bun remediu e căsătoria.

Altceva mai bun încă nu s-a inventat.

LARISA. *(Inei.)* Bine. Sunt de acord.

INA. Atunci să ne apucăm de treabă. *(Scoate din poșetă un pix și o hârtie.)* Ce scriem în anunț? Maia, cu tine începem. Dictează.

MAIA. *(Se fâstâcește.)* Păi, ce să dictez?

INA. Nu știu... Ceva vesel, cu umor. Nu de alta, dar toate anunțurile sunt atât de banale și atât de asemănătoare între ele.

MAIA. OK... Scrie: « Femeie tânără și atrăgătoare... »

INA. Asta-i o glumă bună. Când te vei duce la întâlnire, bărbatul ăla va crede că a venit mama în locul miresei. Sau bunica.

MAIA. Și-atunci ce să scriu? «O hoască bătrână își caută bărbat pentru un tratament comun al artritei»?

LARISA. Maia, Ina are dreptate. Nu trebuie să ne dăm în anunț mai tinere și mai frumoase decât suntem, căci la prima întâlnire totul se va clarifica.

MAIA. Dar poate că nu se clarifică până la nuntă?

LARISA. Tu doar mă cunoști: mie nu-mi place să mint. Prefer adevărul.

MAIA. Și mie îmi place să spun adevărul. Dar nu chiar tot, nu întotdeauna și nu oricui. Mai întâi trebuie să ne mărităm, iar apoi spunem adevărul. Așa face toată lumea.

INA. Nu e mare problemă să găsești un soț, problema cea mare e cum îl ții lângă tine.

MAIA. Nici asta nu e o problemă pentru că nouă nu ne trebuie pentru o perioadă lungă.

INA. Bine, dictează ce vrei. La urma urmelor, mi-e totuna.

MAIA. Scrie. «Femeie atrăgătoare, încă tânără...» Sper că n-ai nimic împotriva expresiei «încă tânără»?

INA. Nu, n-am. Mai departe?

MAIA. (*Blocată.*) N-aș putea să mă gândesc un pic?

INA. Bine, gândește-te. Larisa, zi tu între timp.

LARISA. (*Rușinată.*) Păi, eu nu prea știu...

INA. Hai, nu-ți fie frică. Cu cuvintele tale. Ca să fie atrăgător pentru un bărbat.

LARISA. Nu știu, ce și-ar dori un bărbat?

MAIA. Ai ajuns la vârsta asta și nu știi atâta lucru?

LARISA. Uite că nu știu.

MAIA. Vor și ei ce vrem și noi.

LARISA. Credeți că are rost să scriem înălțimea etc? Se zice că bărbaților mai în vârstă le plac femeile plinuțe. Și cu de toate.

MAIA. Eu am de toate. Și chiar mai mult decât trebuie. Pot să mai dau și altora.

LARISA. De asemenea, bărbaților le place să fie casa curată.

MAIA. Dar curățenia s-o facă altcineva. Le mai place să bea, să umble lela, să se supere din te miri ce, să te contrazică tot timpul etc, etc...

LARISA. Dar cel mai mult le place...

INA. Stop! Spre deosebire de voi, eu nu sunt o specialistă în ale bărbaților ca să știu ce le place, dar în schimb știu ce nu le place. Nu le plac femeile care pălăvrăgesc mult și fără noimă.

MAIA. Am priceput aluzia. Hai să ne întoarcem la ale noastre. Larisa, dictează-ți anunțul.

LARISA. (*Lent, alegând cu grijă cuvintele .*) «Femeie liniștită, casnică, gospodină, capabilă să întrețină confortul și căldura căminului familial, vrea să se mărite cu un bărbat de vreo șaizeci de ani». Asta-i tot.

INA. Foarte bine. Nu e nici comic, nici ridicol, e foarte bine. Doar că n-ar trebui menționat măritișul. Pe barbați asta îi sperie.

LARISA. Și atunci cum?

INA. Ar trebui ceva de genul «Vrea să cunoască un bărbat pentru o relație trainică și îndelungată». Sau «vrea să-și unească soarta de un bărbat interesant». O să mai prelucrez eu textul. Cum ai vrea să fie el?

LARISA. Aș vrea să fie sănătos, bun, deștept, cult, să câștige bine...Și să fie bărbat.

INA.N-ai gusturi rele. De ce să nu adăugăm și «Tânăr, înalt, frumos și nebăutor”?»

LARISA. De ce?

INA.E o naivitate să crezi că există un asemenea bărbat, care să fie și liber, și care stă și așteaptă anunțul tău.

MAIA. E o prostie și mai mare să crezi că un asemenea bărbat ar putea să ne placă pe noi.

LARISA. Dar măcar câteva calități ar putea să aibă?

INA. Atunci mărită-te cu câțiva deodată. Unul va fi bun, altul cult, al treilea inteligent, al patrulea nebăutor etc.

MAIA. Femeile deștepte asta și fac, ele nu se rezumă la un singur bărbat.

LARISA. Eu vreau unul și bun.

MAIA. Și eu poate că aș vrea un bărbat care să mă întrețină, să-mi ofere o viață frumoasă, cu restaurante și concedii șic. Adică să-mi ofere tot ce n-am avut în viață. Dar pentru că știu că nu va fi nimic din toate astea, n-am de gând să fiu o mireasă pretențioasă. Să fie cum o fi, dar să fie.

LARISA. (*Inei.*) Atunci nu scrie nimic despre asta.

MAIA. Dar trebuie să punem și poză?

INA. Cum vrei.

MAIA. Am o poză, făcută înainte de nuntă.

INA. Înainte de care nuntă? Dacă înainte de ultima, atunci ai mai putea fi recunoscută.

LARISA. Știi la ce mă tot gândesc: oare n-o să mă înșele?

MAIA. Bineînțeles că da. Doar n-o să stea toată viața pe sec!

LARISA. Vai, dar asta e îngrozitor!

MAIA. De ce? Eu nu mă împotrivesc când un bărbat își înșală nevasta cu mine.

Dacă toți bărbații ar rămâne fideli nevestelor, viața ar fi cumplit de plictisitoare.

Noi cu cine am mai avea aventurile?

INA. (*Foarte serios.*) Tu consideri că e plăcut să ai o aventură cu un soț străin?

MAIA. De ce nu? Ai ceva împotriva?

INA. Nu.

LARISA. Eu n-am să pot să dorm liniștită dacă voi ști că soțul meu e infidel.

MAIA. Dar tu evită să afli asta și atunci vei dormi liniștită.

INA. Larisa, e puțin prematur să-ți faci griji în privința infidelității soțului, neavând încă un soț,.

LARISA. Doar știți ce-am pățit. M-am măritat la 22 de ani iar soțul meu mă iubea cum nu vă puteți imagina! Am crezut că așa va fi toată viața! Și-apoi mai târziu mi l-a furat o curviștină tânără.

MAIA. Nu întotdeauna cele care fură soți sunt curviștine. Și eu l-am furat pe cel de-al doilea soț al meu de la cea de-a treia nevastă, dar sper că voi nu mă considerați o curviștină.

LARISA. Iar atunci când, câteva luni mai târziu, s-a întors la mine să-și ceară iertare, proasta de mine nu l-am primit. Iar acum am ajuns să dau anunțuri. De aceea nu vreau să mai aud de infidelitate...

INA. Degeaba îți faci griji. Spre bătrânețe, bărbații se mai cumițesc.

LARISA. Crezi?

INA. Sunt sigură. Devin și ei mai înțelepți.

LARISA. Dacă e să fim sincere, bărbații au mai mare nevoie să fie căsătoriți decât noi. Noi le gătim, îi spălăm, îi călcăm, le dăm medicamentele și... ”toate celelalte”. Ei nouă la ce ne folosesc?

MAIA. Păi pentru ”toate celelalte”.

LARISA. Cum să nu!

MAIA. Uite ce m-am gândit eu: poate să dăm doar un singur anunț? S-ar putea să se anunțe vreo 20 de bărbați. Pentru noi trei sunt de ajuns.

INA. Pentru voi două. Eu sunt de acord să vă ajut, dar n-am de gând să intru în horă.

MAIA. Cu atât mai bine. Vom avea noi mai mulți candidați.

INA. (*Se gândește, apoi ia hotărârea.*) Uite ce e: n-am să scriu nimic.

LARISA. (*Speriată.*) Nu vrei să ne ajuți?

INA. Ba da. Doar că mai întâi mă gândesc să caut pe internet anunțurile lor. Trebuie să fie mii. Voi alege niște candidaturi potrivite, voi începe să corespund cu ei, îi voi verifica ce fel de oameni sunt și apoi vă voi servi vouă totul pe tavă.

LARISA. Ești o prietenă adevărată! Dintotdeauna am știut asta.

MAIA. Între timp voi căuta și eu, așa individual. Ai ceva împotriva?

INA. Nicidecum. Ai vreo idee?

MAIA. Verișoara mea mă sâcâie demult să-mi prezinte un oarecare vădov.

INA. Doamne ajută.

LARISA. (*Rușinată.*) Și eu am o idee.

MAIA. Nu mai spune! Ia zi!

LARISA. În parcul de alături de casa mea, dimineața aleargă pensionari. Sunt trecuți de prima tinerețe, poate chiar de-a doua, dar sunt bărbați încă în putere și sunt și sportivi.

INA. Și ce-i cu asta?

LARISA. (*Rușinată.*) Mă bate gândul să-mi cumpăr și eu un trening frumos... Niște teniși mai la modă... Și să ies și eu la alergat... Îmi aleg un alergător mai simpatic...

MAIA. Și te iei la întrecere cu el?

LARISA. De ce nu?

MAIA. Eu încă mă mai respect și n-am de gând să alerg ziua-n amiaza mare după bărbați. Sunt obișnuită să alerge ei după mine.

LARISA. (*Supărată.*) La vârsta ta ar trebui să te dezobișnuiești de unele obiceiuri.

MAIA. Și care-i mă rog vârsta mea?

LARISA. Ți-o știi și tu.

MAIA. Eu sunt fără vârstă!

INA. Nu vă mai certați. Putem merge să alergăm toate trei. Cine va alerga mai repede, aia îl va câștiga.

LARISA. Eu vorbesc serios.

MAIA. Du-te tu și aleargă. Nu e pentru mine așa ceva.

LARISA. Dar nici nu te-am chemat. Deși nu ți-ar strica să mai dai jos câteva kilograme.

INA. Dar să ai grijă să alergi în fața lui și să nu ai viteză prea mare, ca să poată să te ajungă.

MAIA. Nu fi îngrijorată pentru ea. Nu mai poate băga viteză.

LARISA. Să știți că nu e nimic de râs în asta. Eu am gândit totul. Nici nu trebuie să alerg. Trebuie doar să ies pe pistă și să aștept. Cum apare el, fac câțiva pași, pic și mă prefac că mi-am luxat piciorul... El îmi va propune să mă ajute, mă va conduce acasă... Eu îl voi servi cu un ceai... Iar mai departe... depinde de situație.

MAIA. Doar că nu te-aș sfătui să mergi până la capăt chiar din prima seară.

LARISA. Drept cine mă iei?

MAIA. Și să-l servești nu cu ceai, ci cu tocănița ta specială sau cu un pește cum știi tu să-l faci. Atunci cu siguranță va fi al tău pe veci.

INA. Iar după aia nu-ți rămâne decât să-i smulgi penele cocoșelului tău și să-l arunci în oală. Un plan minunat. Îți doresc succes. *(Se uită la ceas.)* E cazul să plecăm. Unde ne-ntâlnim data viitoare?

LARISA. Cred că-i rândul Maiei.

INA. Înseamnă că iarăși vom mânca tartine de la chioșc.

MAIA. Iar vă legați de mine? I-auzi, nu-i plac ei tartinele mele.

LARISA. Haideți mai bine iarăși la mine. Mie și așa îmi place să gătesc. Vă fac ceva bunuț...

MAIA. Foarte bine. Atunci eu aduc coniacul.

INA. *(Larisei.)* Deci, ne vedem la tine.

LARISA. Când?

INA. De îndată ce găsesc primul candidat.

LARISA. De cât timp vei avea nevoie?

INA. Păi, până răscolesc tot internetul, până aleg ceva, până le scriu, până îi verific, durează... Vreo trei, patru săptămâni...

MAIA. Așa mult?

INA. Te grăbești doar când prinzi muște, nu și la barbați.

LARISA. E adevărat.

INA. Până atunci acționați pe cont propriu. Larisa în parc la alergat, iar tu cu văduvul ăla al tău.

MAIA. Încă nu-i al meu.

INA. Va fi, n-am nici un dubiu.

LARISA. Deci ne vedem peste trei săptămâni. Ne-am înțeles?

MAIA. Ne-am înțeles. *(Ridicând paharul.)* Pentru succesul nostru!

SFÂRȘITUL PRIMULUI ACT

ACTUL DOI

Scena 2.

Aceeași cameră în apartamentul Larisei. Larisa în trening stă la masă. Ina adună de pe masă farfuriile și tacâmurile.

INA. Să-ți aduc un ceai?

LARISA. Mi-e jenă că te deranjez atât. Îți creez o sumedenie de probleme.

INA. Ce probleme? Mare lucru- o cană cu ceai. Verde sau negru?

LARISA. Verde. Îl găsești pe raftul din stânga.

INA. Știu.

Ina iese și foarte curând se-ntoarce cu ceaiul fierbinte.

LARISA. Mulțumesc.

INA. Vrei o prăjitură?

LARISA. *(Vinovată.)* Nu am. De data asta n-am făcut.

INA. Am adus eu, știind cât de mult îți plac dulciurile.

LARISA. Bravo! Cum le știi tu pe toate.

Ina scoate prăjiturile din cutie, le pune pe o farfurie. Intră Maia, foarte exaltată.

MAIA. Salut!

INA. Salut.

LARISA. Ce-i cu tine?

MAIA. Vă puteți imagina așa ceva?

INA. Nu ne putem dacă nu știm. Ce s-a întâmplat?

MAIA. Acum câteva clipe un tinerel nesimțit mi-a cedat locul în autobus. M-am enervat atât de tare. Auzi, de parcă aş fi o bătrânică...

LARISA. Și tu bineînțeles, nu te-ai așezat.

MAIA. Bineînțeles că m-am așezat. Doar nu era să stau în picioare ca o proastă, mai ales că mă dureau picioarele îngrozitor.

INA. Eu nu cred că el ți-a cedat locul ca un tânăr unei femei bătrâne, ci ca un bărbat unei femei.

MAIA. Și eu așa m-am gândit. De aceea m-am și așezat.

INA. (*Răutăcioasă.*) Și nu te-a invitat la cină?

MAIA. (*Făcându-i jocul.*) M-a invitat, dar i-am spus că mă așteaptă prietena mea, care-i foarte tristă și e mai mare cu trei ani decât mine. Și i-am dat numărul tău de telefon.

INA. De unde ai mai luat-o și pe asta, cum că aş fi cu trei ani mai bătrână?

MAIA. El nu se va uita în buletinul tău, ci la fața ta.

Larisa se îndepărtează de la masă și Maia îi observă piciorul bandajat.

Doamne, ce e cu piciorul tău?

LARISA. Nimic deosebit.

MAIA. E în ghips?

LARISA. Nu, e o atelă.

MAIA. Ce-ai mai pățit?

LARISA. (*Evitând să răspundă.*) Iartă-mă, dar de data asta n-am copt nimic. Dar a adus Ina prăjitură. Vrei un ceai?

MAIA. Nu te refuz.

LARISA. Ina, adu-i te rog un ceai.

Ina mai aduce o cană, îi toarnă ceai.

MAIA. (*Larisei.*) Când ți s-a întâmplat?

LARISA. Acum o săptămână.

MAIA. Și de ce nu m-ai sunat?

LARISA. Doar nu era să bat clopotele? N-o să mor din asta.

MAIA. Aș fi venit să te ajut.

LARISA. N-am vrut să te deranjez. Tu ești atât de ocupată la teatru.

MAIA. Acum sunt mai liberă. M-am certat cu regizorul, care a avut nesimțirea să mă distribuie într-un rol de mamă. I-am spus că mai degrabă mă sinucid și plec din teatru, dar eu nu voi juca femeii mai în vârstă de 40 de ani.

LARISA. Bravo, întotdeauna ai știut să-ți aperi interesul.

MAIA. Și cum te descurci cu un singur picior?

LARISA. Ina a fost zilnic pe la mine să mă ajute.

MAIA. Și fiică-ta?

LARISA. Doar știi ce ocupată e. Soț, familie, copii...

MAIA. Dar cum s-a întâmplat?

INA. Spune-i, Larisa.

LARISA. (*Fără nici un chef.*) S-a întâmplat în parc. Știi că-ți spuneam că voi încerca să cunosc acolo pe cineva?

MAIA. Și?

LARISA. Ei, mi-am cumpărat trening, teniși...M-am dus dimineața în parc pe o alee, stau și aștept. Văd că aleargă cineva în direcția mea. Și nu era unul, erau trei. Atunci încep și eu să alerg câțiva pași, așa cum îmi planificasem, îmi scrântesc piciorul și cad.

MAIA. Și ei?

LARISA. Ei, cum alergau așa unul după altul, așa au continuat să alerge. Nu să-ți întindă o mână sau să te-ntrebe ceva, doar au văzut o femeie întinsă pe jos în mijlocul aleii. Stăteam acolo întinsă și mă gândeam: Doamne, ce proastă pot fi! Ei cum ajung eu acum acasă?

MAIA. Deci tu pe bune ți-ai scrântit piciorul?

LARISA. Păi cum altfel. Știi doar că mie nu-mi place să mă prefac.

MAIA. Așa. Și cât ai stat acolo așa întinsă?

LARISA. Am stat destul. Apoi a apărut un bărbat cu mutră de alcoolic. Și deși nu-mi plac tipii de genul ăsta, am fost nevoită să-mi calc pe orgoliu și să-i cer ajutorul.

MAIA. Și el?

LARISA. M-a trimis undeva.

MAIA. Unde?

LARISA. Să-ți dau adresa exactă?

MAIA. Nesimțitul. Și mai departe ce-a fost?

LARISA. Când îmi pierdusem orice speranță, s-a oprit lângă bine un bărbat foarte plăcut. M-a întrebat ce-am pățit, mi-a întins mâna, m-a ridicat, mi-a propus să mă sprijin de el și m-a cărat până acasă. Iar acasă m-a ajutat să mă culc, a chemat doctorul și numai după aceea a plecat.

MAIA. ăsta da bărbat! Era simpatic?

LARISA. Foarte! Amabil, atent, intelectual. Se pare că locuiește în scara vecină. A doua zi mi-a făcut iar o vizită.

MAIA. *(Bucuroasă.)* Ura! Deci n-ai suferit în zadar? Felicitări!

LARISA. *(Oftând.)* M-a vizitat împreună cu soția. Și ea-i o femeie foarte plăcută. Și foarte-foarte tânără. Mai tânără ca mine. Cu 6 luni mai tânără.

MAIA. *(După o pauză.)* E lucru știut că-i greu să găsești bărbat fără defect.

LARISA. Dar tu, Maia, te-ai întâlnit cu văduvul, pe care ți l-a găsit sora ta?

MAIA. *(Ridicând din umeri.)* M-am întâlnit.

INA. Probabil că ea deja s-a și măritat, la cum o știm...

MAIA. Nu e deloc de râs.

LARISA. Păi de ce taci? Povestește-ne. Amănunțit...

INA. Unde v-ați întâlnit? La restaurant?

MAIA. Aș fi vrut eu...

LARISA. Dar unde?

MAIA. La soră-mea. Ea a pus masa apoi a plecat ca să ne creeze o atmosferă intimă.

LARISA. Și?

MAIA. Ce «Și»?

LARISA. S-a creat atmosfera?

MAIA. Și încă cum.

LARISA. Hai spune odată! De ce trebuie să scoatem cuvintele din tine cu cleștele?

INA. Cum arată? E ok?

MAIA. E Ok. Ceva între un mops și un șvab.

INA. Amintește-ți că ai promis să nu fii pretențioasă.

MAIA. Îmi amintesc. De aceea am și stat cuminte.

LARISA. Ina, n-o întrerupe. (*Maiei.*) Zi mai departe.

MAIA. Ce să zic? Am stat, am mâncat, apoi el îmi zice: «Văd că nu sunteți de 18 ani, nici de 35 și nici măcar de 53».

LARISA. Nesimțitul. Și tu?

MAIA. Eu am tăcut.

LARISA. Și el?

MAIA. El a continuat: «Dar, la urma urmelor, pentru mine vârsta nu e cel mai important lucru. Noi amândoi suntem oameni maturi și am depășit epoca romantismului. Pe noi la vârsta asta ne interesează lucruri mult mai serioase». Îl întreb atunci: «Și ce anume vă interesează pe dumneavoastră la o femeie?» Îmi răspunde: «Pe mine la o femeie mă interesează totul: apartamentul, salariul, vila, mașina, bijuteriile...»

LARISA. Și tu?

MAIA. Eu îi zic: «Apartament n-am, vilă n-am , mașină n-am, salariul nu-l primesc în fiecare lună, dar am pensia. Referitor la bijuterii: am trei verighete din căsătoriile precedente și-o voi avea pe-a patra când o să mi-o oferiți dumneavoastră ».

INA. Bravo, bine i-ai zis-o! Și el?

MAIA. El... «Ca să fiu sincer nu prea aveți multe bogății». Eu m-am uitat așa la el și i-am zis: «Bogățiile mele sunt altele». – El imediat s-a arătat interesat: «Care anume?» - «În primul rând, sufletul». - «Și în afară de asta?» - «În afară de asta, ochii,mâinile,umerii, ochii, sânii și încă ceva de care tu n-o să ai parte niciodată».

LARISA.Foarte bine i-ai zis! Și el?

MAIA. El se pare că n-a înțeles nimic.Zice «Toate astea le au și alte femei». Iar eu îi răspund: « Mergeți și le căutați astea toate la alte femei, dacă nu cumva ați și uitat cum arată».

LARISA. Știu că ești bună de gură.

INA. Bună poamă ți-a prezentat soră-ta.

MAIA. Ca să vezi... Zici că a vrut să-și bată joc de mine.

LARISA. Și mai departe?

MAIA.După discuția despre starea materială, el s-a întristat și a bolmojit: «Mi-am imaginat că sunteți mult mai tânără». Eu i-am răspuns: «Dar eu mi v-am imaginat exact așa cum sunteți: bătrân și ponosit». El s-a supărat și mi-a zis: «Dacă vă imaginați că sunteți o chiflă pufoasă, vreau să vă anunț că acea chiflă e cam învechită». Atunci l-am întrebat: «Dacă așa stau lucrurile, atunci de ce ați încercat tot timpul să mă pipăiți și să mă frământați?»

INA. *(Cu ușoară ironie.)* Nu ne-ai spus ce-a fost cel mai interesant. Chiar te-a pipăit?

MAIA.Bineînțeles! Dar eu n-am cedat.

INA. Nu se poate!

MAIA. Ce nu se poate? Că m-a pipăit sau că nu m-am lăsat?

INA. Și una și alta.

MAIA. Poți să râzi cât vrei, dar ăsta-i adevărul.

INA. Femeia în relație cu un bărbat trebuie să fie ca turnul din Pisa. Parcă, parcă stă să pice, dar nu pică.

LARISA. Hai, povestește mai departe. Ce ți-a răspuns?

MAIA. «V-am îmbrățișat pentru că încă sunt un bărbat bine». I-am răspuns: «Da, mai rău nici că se putea».

LARISA. Bine-ai zis!

MAIA. Am continuat: «Ce bărbat bine sunteți? Un bărbat adevărat trebuie să aibă trei metale: aur în buzunare, argint la tâmples și oțel acolo unde dumneavoastră demult nu mai aveți nimic».

LARISA. Iar el?

MAIA. El se supără și mai tare și zice: «Aveți grijă, căci eu am mai multe candidaturi în vizor și am de unde alege». I-am aruncat o privire ucigătoare și i-am zis: «Dacă în prezența mea simțiți că puteți alege și pe altcineva, atunci pentru mine dumneavoastră nu mai existați».

INA. (*Nerăbdătoare.*) Nu ne povesti chiar cuvânt cu cuvânt, zi-ne cum s-a terminat toată povestea...

MAIA. Apoi m-a întrebat: «Unde locuiți?» I-am răspuns în doi peri: «Departele de dumneavoastră. În celălalt capăt al orașului». - «Dar dumneavoastră nu știți unde locuiesc eu!»-zice el. Îi răspund foarte liniștită: «Dar de ce ar trebui să știu?»

INA. Foarte bine. Apoi?

MAIA. Îl întreb: «Dar de ce vă interesează unde locuiesc? Vreți să mă conduceți acasă?» El: «De ce nu?» - «Bine,-îi zic- sunt de accord. Dar numai până la ușă».

INA . Ai așa principii severe?

MAIA. Nicidecum. Doar că mi-am dat seama că el nu vroia să mă conducă, ci să-mi vadă apartamentul.

LARISA. Și mai departe?

MAIA.Gata.

LARISA.Cum adică «gata»?

MAIA. Adică nimic.

LARISA. Păi gata sau nimic?

MAIA.V-am povestit tot, nu s-a întâmplat nimic. (*Vrea să se ridice, dar se așează imediat, ținându-se de șale.*) Coloană blestemată!

LARISA. Te doare?

MAIA. Până la nuntă îmi va trece. (*Își masează coloana.*) Mă simt minunat. Ina, acum e rândul tău. Spune-ne dacă ne-ai găsit miri?

INA. Am găsit.

MAIA.Câți?

INA. De nădejde doar unul.

MAIA. Ce fel de om e?

INA.Vădov. Judecând după corespondență ar trebui să fie un superbărbat. Îi place și tânjește după confortul casnic. Eu cred că i s-ar potrivi Larisei.

MAIA. Ca și cum casa mea n-ar fi confortabilă.

INA. Cât am corespondat cu el am făcut-o în numele Larisei. I-am scris cât sunt eu de liniștită, prietenoasă, că-s foarte timidă și ce pui umplut minunat știu să fac... «Eu»—însemnând Larisa.

MAIA. Dacă e necesar și eu pot să fac pui umplut. Vis-a-vis de mine e o rotiserie minunată.

INA. La urma urmei poate fi oricare din voi. Eu în corespondență n-am specificat numele vostru.

LARISA.Maia, dacă-l vrei ia-l tu. Eu pot să mai aștept.

MAIA. Nu-mi trebuie lucru străin. Și eu pot să mai aștept. Câteva zile.

LARISA. Dar el are intenții serioase?

INA. Serioase și foarte concrete. *(Se uită la ceas.)* Imediat trebuie să te sune.

Intenționat i-am fixat ora asta știind că vom fi aici toate trei.

LARISA. *(Speriată.)* Cum ai putut să dai numărul meu de telefon unei persoane necunoscute?

INA. Nu-ți fie frică, l-am verificat. E un om cunoscut , îi apare numele pe internet. E om de știință, are multe lucrări publicate.

LARISA.Om de știință!? Ce să fac eu cu un om de știință?

MAIA. Ce faci și cu alți bărbați.

INA. Maia se referea la faptul că îi vei da să mănânce. De mâncat mănâncă toți, chiar și oamenii de știință.

LARISA.Va suna acum?

INA. Dintr-o clipă în alta.

LARISA.*(Panicată.)* Vai, fetelor, dați-mi o oglindă!

INA. Pentru ce?

LARISA. Ca să mă aranjez puțin!

MAIA. Liniștește-te dragă, că nu vine în vizită, veți vorbi doar la telefon.

LARISA. Oricum ar trebui să mă pieptăn nițel. Maia, adu-mi un pieptene. Găsești în baie.

MAIA.*(Vrea să se ridice de pe scaun, dar țipă de durere.)* Ah!

INA. Ce, iar te-a apucat?

MAIA. O să-mi treacă imediat. *(Rămâne pe scaun.)*

LARISA.Ei, cum te simți?

MAIA. Minunat! Doar că nu pot nici să mă ridic, nici să mă așez, nici măcar să-ntorc capul.

LARISA.Culcă-te pe canapea, o să-ți fac un masaj.

MAIA.Nici să mă culc nu pot. Și-apoi canapeaua e prea departe.

INA. Hai să te ajut. Sunt doar doi pași până acolo.

MAIA. (*Își îndreaptă coloana, stă nemișcată.*) Nu. Eu acum sunt ca un monument din bronz. Dar din gură mai pot să dau, așa că hai să ne continuăm discuția. Ai ceva de dureri?

LARISA. Ina, fii drăguță și adu un algocalmin. Găsești în dormitorul meu.

INA. Știu.

LARISA. Și pune de un ceai.

INA. Bine. (*Iese.*)

Sună telefonul.

LARISA. (*Șocată.*) Maia, telefonul!

MAIA. Ce te sperii așa ca și cum n-ai mai văzut telefon în viața ta?

LARISA. Sună!

MAIA. Dar ce-ai vrea să facă? Sigur că sună. Sau tu ai vrea ca el să curețe cartofi sau să facă plăcinte?

LARISA. Încetează odată cu ironiile astea și ridică receptorul.

MAIA. Dacă nu-ți plac glumele mele, atunci fă tu altele mai bune.

Ina intră repede și se repede spre telefon, dar tocmai acum încetează să mai sune.

LARISA. (*Supărată.*) Ei, poftim... (*Maiei.*) De ce n-ai ridicat receptorul?

MAIA. Dar cum să-l fi ridicat?

LARISA. Iartă-mă, am uitat. Încearcă să ajungi cumva pe podea.

MAIA. De ce?

LARISA. Ca să te masez un pic. Ina, dă-mi cârjele, te rog.

Ina îi aduce Maiei o pastilă și un pahar cu apă. Maia ia pastila, se prelinge cu ajutorul Inei de pe scaun și se culcă pe podea. Ina îi dă

cârjele Larisei, care cu chiu cu vai ajunge lângă Maia și începe să-i facă masaj.

MAIA. Mai încet! Mă doare.

LARISA. Rabdă.

MAIA. Nu te amărî, o să mai sune o dată. Crede-mă, eu îi cunosc pe bărbați. Lor le plac puii umpluți.

LARISA. Poate că da, poate că nu. E adevărat că eu de atâta rușine nici n-aș ști ce să vorbesc cu el.

INA. Nu mai fi și tu așa timidă. Ești frumoasă și plăcută. De ce să-ți fie rușine?

MAIA. *(Continuând să zacă pe podea.)* Larisa, tu într-adevăr ești frumoasă, dar îți lipsește scânteia, șarmul, cochetăria. Iar bărbaților tocmai asta le place. Uită-te la mine și ia exemplu: eu ard ca o flacăra. De aceea îi atrag.

LARISA. Stai acolo liniștită, flacăro, că acuma o să doară. *(O apasă mai tare pe una dintre vertebre.)*

MAIA. Aoleu!

LARISA. Ce-i?

MAIA. Chiar că doare.

LARISA. Acum încearcă să te ridici.

MAIA. Nu pot.

LARISA. Ridică-te, dacă-ți spun!

Maia se ridică cu grijă.

MAIA. *(Cu un oftat.)* M-a lăsat. Ca întotdeauna, tu ești salvatoarea mea. *(Face câțiva pași prin cameră de colo până colo, încearcă să danseze.)* Gata, trăiesc din nou! *(Larisei.)* Ridică-te. *(O ajută pe Larisa să se ridice, o așează pe un scaun.)*

INA. Probabil că apa pentru ceai fierbe deja. *(Iese.)*

Sună telefonul.

LARISA. *(Foarte emoționată.)* Iar sună!

MAIA. *(Indiferentă.)* Parcă am auzit și eu ceva.

LARISA. Deja e a doua oară!

MAIA. Corectă observația. Nu credeam că știi să numeri până la doi.

LARISA. De ce ești iar ironică?

MAIA. Ca să nu mă prostesc de tot.

LARISA. Ridică receptorul.

MAIA. Dansează și o să-l ridic.

Larisa ia cârjele și încearcă să prezinte un fel de dans.

LARISA. Încetează! Că doar n-o să sune și a treia oară !

Maia ia telefonul și-l pune alături de Larisa. Ea îl îndepărtează speriată.

Vorbește tu în locul meu. Tu ai o gură...

MAIA. Nu-ți fie frică. Stai doar să-l dau mai tare ca să auzim și noi. *(Pune telefonul pe speaker.)*

LARISA. Ridică odată receptorul ăla!

MAIA. *(Răspunde la telefon.)* Alo!..

Ina revine în cameră..

O VOCE DE FEMEIE. Mamă?

MAIA. Nu, Natașa, nu e mama, sunt Maia.

O VOCE DE FEMEIE. Bună ziua. Mama-i acasă?

MAIA. Da, bineînțeles. Vine imediat. *(Îi dă receptorul Larisei.)*

LARISA. *(Bucuroasă.)* Bună, draga mamei!

O VOCE DE FEMEIE. Cum ești? Ce mai faci?

LARISA. *(Cu o voce optimistă.)* Foarte bine. Mă plimb în fiecare dimineață, iar în seara asta Maia ne-a invitat la ea la teatru. Tu cum ești? Poate apuci să treci pe aici?

O VOCE DE FEMEIE. Mi-ar plăcea, mamă, dar sunt foarte ocupată.

LARISA. *(Dezamăgită.)* Înțeleg.

O VOCE DE FEMEIE. Mamă, știi de ce te sun? N-ai putea să mă ajuți cu niște bani?

LARISA. Cât?

O VOCE DE FEMEIE. De fapt, mi-ar trebui o sumă mai mare. Știi, m-au invitat la un banchet și ar trebui să-mi iau ceva de îmbrăcat. Dă-mi cât poți. Măcar vreo zece mii.

LARISA. «Măcar»? Bine, o să-ncerc să adun.

O VOCE DE FEMEIE. Mulțumesc, mămico. Te mai sun. Te pup.

Larisa evitând privirile prietenelor, pune receptorul. Pauză lungă.

INA. Maia, vrei ceai sau nu?

MAIA. *(Punându-i o mână pe umăr.)* Nu te necăji, la toți se-ntâmplă așa.

Iar sună telefonul.

LARISA. Ea e. *(Ridică receptorul.)* Natașa?

O VOCE PLĂCUTĂ DE BĂRBAT. Bună ziua.

LARISA. *(Fâstâcindu-se.)* Bună ziua.

O VOCE PLĂCUTĂ DE BĂRBAT. Sunteți Scorușul Subțire?

LARISA. *(Mirată.)* Eu?

Ina dă afirmativ din cap.

Aha. Eu sunt...

O VOCE PLĂCUTĂ DE BĂRBAT. În sfârșit vă aud vocea.

LARISA. Și eu la fel.

O VOCE PLĂCUTĂ DE BĂRBAT. Cum o mai duceți?

LARISA. Iertați-mă, trebuie să-mi iau ochelarii. (*Le face semn prietenelor să continue careva din ele discuția, dar ele tot prin semne refuză.*)

VOCEA DE BĂRBAT. Purtați ochelari?

LARISA. Nu, nu, eu umblu tot timpul fără ochelari. Doar când vorbesc la telefon mi-i pun.

VOCEA DE BĂRBAT. De ce?

LARISA. De ce? Mi-e greu să vă explic. Pentru că mă rușinez foarte tare.

VOCEA DE BĂRBAT. Și cu ochelari nu vă rușinați?

LARISA. Ba, și cu ochelari mă rușinez.

VOCEA DE BĂRBAT. Glumiți ca de obicei.

LARISA. N-ați putea reveni peste două minute?

VOCEA DE BĂRBAT. Sunteți ocupată? Poate nu e momentul potrivit?

LARISA. Ba da, ba da, e potrivit, doar că mi se arde friptura, adică, de fapt, găina umplută.

VOCEA DE BĂRBAT. Bine, voi reveni.

Convorbirea se încheie.

LARISA. (*Punând receptorul.*) Ce m-am fâstâcit... Probabil că o fi crezut că sunt o toantă.

MAIA. N-a prea greșit.

INA. Nu te mai teme așa. Din corespondența purtată cu el mi-am dat seama că el e mai rușinos decât tine.

MAIA. Atunci niciodată n-or să se înțeleagă ce-și spun. Larisa, fii mai curajoasă! Știi cum se zice: dacă de soț te rușinezi- copii nu mai vezi.

LARISA. Nu pot să mă schimb la vârsta asta.

Sună telefonul. Larisa după ceva ezitări ridică receptorul.

Da?

VOCEA DE BĂRBAT. Ei, cum e găina ?

LARISA. Ce găină? Ah, găina... Mulțumesc, bine... Adică... Nu s-a ars.

VOCEA DE BĂRBAT. Aș putea veni la degustat?

LARISA. Nu de data asta. N-a ieșit prea bine.

VOCEA DE BĂRBAT. Asta din vina mea.

LARISA. Nu, vai de mine... Eu sunt de vină, n-am fost atentă.

VOCEA DE BĂRBAT. Îmi place că știți găti și că sunteți în pas cu vremurile:
folosiți calculatorul, internetul...

LARISA. Vai, dar cine nu folosește azi internetul?

VOCEA DE BĂRBAT. Ce browser folosiți?

LARISA. Cum?

VOCEA DE BĂRBAT. Ce browser?

LARISA. (*Se chinuiește gândindu-se ce să răspundă.*) Eu nu mă protejiez.

VOCEA DE BĂRBAT. Și nu vă e frică de viruși?

LARISA. Dacă eviți contactele întâmplătoare n-ai de ce să-ți fie frică de viruși.

VOCEA DE BĂRBAT. Și totuși nu v-ar strica să aveți un antivirus.

LARISA. În asemenea momente eu îmi pun masca de tifon.

VOCEA DE BĂRBAT. Ce ingenioasă sunteți. Mi-am dat seama de asta și din
corespondența noastră. Demult voiam să vă întreb: sunteți înregistrată pe
Twitter?

LARISA. Unde?

VOCEA DE BĂRBAT. Pe Twitter.

LARISA. (*Iar se blochează.*) Nu, eu nu sunt cu nimeni înregistrată. (*Acoperă
receptorul și se adresează Inei înspăimântată.*) Nu înțeleg nimic din ceea ce
spune. Vorbește tu în locul meu.

INA. El vorbește despre computere pentru că este jenat, ca tine. Ar trebui să-l
încurajezi cumva.

VOCEA DE BĂRBAT. Alo!

LARISA. Da, vă ascult.

VOCEA DE BĂRBAT. Aș dori să ne întâlnim.

LARISA. *(Prietenelor, acoperind receptorul.)* Sunt curioasă unde mă va invita- la un rendez-vous sau la cursuri de calculatoare?

VOCEA DE BĂRBAT. Alo! Scorușul Subțire, unde ați dispărut iar?

LARISA. Sunt aici. Spuneți-mi pur și simplu, Scoruș. E mai scurt așa, și-apoi eu nu sunt chiar așa subțire.

MAIA. *(Îi șoptește Larisei.)* Ce tot îi dai cu sinceritatea asta a ta?

VOCEA DE BĂRBAT. Ce ziceți de asta?

LARISA. *(Foarte fâstâcită.)* Apropo de ce? *(Inei, acoperind receptorul.)* Te implor, vorbește tu cu el.

INA. *(În șoptă.)* Doar nu ești mică și infantilă? Vorbește tu!

VOCEA DE BĂRBAT. Alo! Alo! Nu știi de ce se tot întrerupe. Mai formează o dată.

Larisa pune receptorul.

INA. Larisa, ești de-a dreptul imposibilă. Te rușinezi ca o școlăriță.

MAIA. Școlărițele de azi nu se mai rușinează demult.

LARISA. Eu nu pot discuta cu el despre browsere și twittere. O fi vreun ciudat sau vreun urât.

INA. Mi-a trimis poză prin poșta electronică. E un bărbat destul de atrăgător.

LARISA. Și eu pot trimite poza lui Elisabeth Taylor și să scriu că-i a mea.

MAIA. Mai bine zi că ți-e frică.

LARISA. Da, mi-e frică. Și nu mă duc de una singură să mă întâlnesc cu el. Dacă e vreun ticălos șmecher? Vii cu mine?

MAIA. Păi dacă ești așa rușinoasă, atunci poate și-n pat ne vom culca tustrei? N-am nimic împotriva. Ce nu faci pentru o prietenă?

LARISA. De una singură nu mă duc nici dacă mă bateți.

INA. Știți ceva? Mergeți într-adevăr amândouă. Unu: așa Larisei n-o să-i fie frică, doi: dacă nu se leagă nimic între voi doi, poate că el îi corespunde mai mult Maiei?

MAIA. Corespunde, corespunde. Sunt absolut sigură.

Sună telefonul. Larisa se uită cu speranță la Ina. Fără nici un chef Ina ridică receptorul.

VOCEA DE BĂRBAT. Tot eu sunt. Mă auziți mai bine acum?

INA. Vă aud minunat. Am impresia că sunteți chiar aici alături.

VOCEA DE BĂRBAT. Acum și eu vă aud bine. Chiar și vocea dumneavoastră e schimbată. Și apropo, îmi place foarte mult.

INA. Și mie a dumneavoastră. *(Cu o cochetărie neașteptată)* O voce cu adevărat bărbătească și catifelată. Voce de bariton.

VOCEA DE BĂRBAT. Vă place muzica, probabil?

INA. Foarte mult. Dar dumneavoastră?

VOCEA DE BĂRBAT. Și mie. De obicei îmi descarc de pe internet melodiile preferate, pentru că...

INA. *(Îl întrerupe.)* Haideți să ne înțelegem să nu mai pomenim cuvântul internet. Doar vorbiți cu o femeie. Puteți găsi teme mai interesante. *(Larisa dă din cap aprobator.)*

VOCEA DE BĂRBAT. Aveți dreptate. Sincer să fiu pentru mine internetul e fuga de singurătate, de aceea îl pomenesc și când e cazul și când nu.

INA. Haideți mai bine să vorbim despre cum putem scăpa de singurătate.

VOCEA DE BĂRBAT. Dar asta, când ne întâlnim personal la o cafea. Sunteți de acord?

INA. Nu refuz niciodată oamenii buni.

VOCEA DE BĂRBAT. *(Bucuros.)* Când?

INA. Păi, cam peste o săptămână.

VOCEA DE BĂRBAT. De ce așa târziu?

INA. Probabil pentru că mai devreme nu sunt pregătită. Totul s-a întâmplat atât de fulgerător... Doar că vă rog să nu mai sunați aici. O să vă scriu eu.

VOCEA DE BĂRBAT. Bine.

INA. Și vă rog să-mi promiteți că la întâlnire nu veți vorbi despre computere și internet.

VOCEA DE BĂRBAT. Ne-am înțeles.

INA. Și încă ceva: vă deranjează dacă vin cu o prietenă?

VOCEA DE BĂRBAT. Cu o prietenă? Dar de ce?

INA. Nu voi fi în apele mele la prima întâlnire dacă vin singură. Mi-e rușine.

VOCEA DE BĂRBAT. Vă înțeleg. Veniți cu cine doriți. Dar cum îmi voi da seama care din voi este?

INA. V-a trebui să simțiți asta.

VOCEA DE BĂRBAT. Spuneți-mi măcar numele dumneavoastră.

INA. Îl știți doar: Scorușul Subțire.

VOCEA DE BĂRBAT. Mă refer la numele adevărat.

INA. Cel adevărat? Minunata Necunoscută.

VOCEA DE BĂRBAT. Vi se potrivește foarte bine. Cum arătați?

INA. Arăt ca o femeie care vrea să arate de 50 de ani.

VOCEA DE BĂRBAT. Vârsta îmi convine.

INA. Să sperăm că și Necunoscuta nu vă va dezamăgi. (*Pune receptorul.*)

MAIA. Bravo, nimic de zis. N-am bănuțit că știi atât de bine să provoci bărbații.

INA. Mă străduiesc pentru voi.

LARISA. Și mai departe ce va fi?

INA. Ai o săptămână să te întremezi de tot. După aceea eu voi vorbi cu mirele nostru, iar cu o oră înainte de întâlnirea pe care o voi fixa, ne adunăm aici. Vă voi da ultimele instrucțiuni și voi veți zbura pentru a vă întâlni fericirea.

MAIA. Ina, nu uita să-mi cauți și mie pe cineva.

INA. Doar cu asta mă ocup. Gata cu datul din gură, aveți în față o întâlnire importantă. *(Se ridică.)* Să fiți în formă peste o săptămână!

Scena 3.

Au trecut câteva zile. Larisa îmbrăcată foarte frumos încearcă diferite bijuterii. Intră Maia, îmbrăcată și ea foarte elegant.

MAIA.Salut!

LARISA.Salut!

MAIA.Vai, ce șic ești! Se vede că n-ai pierdut timpul degeaba.Te poți duce direct la nuntă. Ia întoarce-te! *(Încântată.)* Strălucitoare!

LARISA. Zici și tu așa, ca să mă liniștești. Uite ce aranjată ești tu. Sigur o să te aleagă pe tine.

MAIA. De ce pe mine?

LARISA.Pentru că dintre noi toate, tu ești cea mai frumoasă.

MAIA. Eu nu sunt cea mai frumoasă. Doar că eu știu să mă pudrez și să mă machiez. Ce vrei? Sunt actriță. M-am obișnuit să fac asta. Pot să arăt în diferite feluri. Pot să fiu o blondă prostuță sau o brunetă fatală... Pot să arăt naivă, temperamentală, rece, cu experiență... Doar slabă mi-e cam greu să fiu acum.

LARISA.Crezi că aceste perle mi se potrivesc?

MAIA. Nu, perlele merg mai bine cu negru. Și-apoi se vede că-s artificiale. Dar tu aveai perle veritabile. Unde-s?

LARISA.*(Rușinată.)* Le-am vândut.

MAIA.Atunci pune-ți broșa de aur. Aia îl va da gata.

LARISA. Și pe aia am vândut-o.

MAIA. Când ai reușit? Nu demult am văzut-o la tine.

LARISA. Natașa a avut nevoie de bani, înțelegi...

MAIA. Am înțeles, nu mai continua. Fie , îți dau colierul meu, iar eu îmi voi pune așa zisele tale perle.

LARISA. Vai de mine, nu se poate! Nu m-aș simți bine așa...

MAIA. Încetează cu prostiile. Eu oricum voi fi pe scaunul de rezervă. Hai să vedem cum vei arăta așa.

Femeile își schimbă bijuteriile între ele și se uită în oglindă.

LARISA. Nu e rău. Ce zici?

MAIA. E bine. Doar că trebuie să schimbăm și cerceii. Tu ți-i pui pe ai mei, eu pe ai tăi. Vezi să nu-i pierzi, căci sunt cu diamante.

LARISA. Știu. Facem schimbul chiar înainte de a ieși.

MAIA. Să nu uiți.

LARISA. Sunt curioasă dacă e înalt sau mic de statură?

MAIA. E așa de important să știi asta?

LARISA. Bineînțeles. Dacă e mic, n-ar trebui să-mi pun tocuri.

MAIA. Ei, drăcie, la asta nu m-am gândit. Eu mi i-am pus pe cei mai eleganți. E adevărat că mă strâng ca dracul, dar piciorul arată foarte șic. (*Își admiră picioarele.*)

LARISA. De vreo cinci ani n-am mai purtat tocuri. Mă dor picioarele.

MAIA. Rabdă și tu cum fac și eu. O dată la cinci ani mai poți și suferi. Oare rochia mea nu e prea decoltată? Totuși la anii mei

LARISA. Îți dau o eșarfă de-a mea, o pui în jurul gâtului și va fi exact ce trebuie. Ina mi-a zis că a ales o cafenea unde e o lumină mai slabă.

MAIA. Bravo ei. La toate s-a gândit.

LARISA. Hai fă-mi repede manichiura.

MAIA. Stai jos.

Maia începe să-i facă manichiura.

LARISA. Când eram tânără mă întrebam de ce femeile în vârstă se îngrijesc atât de mult de înfățișarea lor? Rochii, cosmetice, bijuterii... Iar acum mă întreb de ce fac asta fetele tinere? Ele și așa sunt frumoase, slabe și plate.

MAIA. La anii lor, ele nu realizează că vor îmbătrâni și ele cândva. Noi însă ne dăm seama de asta. E adevărat că bătrânețea e încă departe de noi, dar oricum e mai aproape decât era înainte.

LARISA. *(Privindu-și unghiile.)* Crezi că mi se potrivește culoarea asta?

MAIA. E tocmai bună la rochia pe care o porți.

LARISA. Ce îndemânare ai. Ca o profesionistă adevărată.

MAIA. De felul meu sunt îndemânatecă. Hai să facem o înțelegere: să nu ne supărăm una pe alta, indiferent pe cine va alege el. Bine?

LARISA. Bineînțeles... Ina cam întârzie...

MAIA. Dar nici n-avem nevoie de ea. Locul îl știm, la ce oră-de asemenea...

LARISA. Dar trebuia să ne dea ultimele instrucțiuni. Ea a corespondat cu el mult timp, iar noi nu știm nimic despre el. Mai mult de atât, eu nu știu ce știe el despre mine.

MAIA. Ne descurcăm acolo pe loc.

LARISA. Nu; Ina trebuie să mă instruiască. Eu habar n-am ce să discut cu el.

MAIA. Numai să nu-i spui că ești pensioanară.

LARISA. Și dacă mă va întreba ce-s eu?

MAIA. Aruncă-i așa o privire, înțelegi tu cum și spune-i: «Ce importanță are? Pentru dumneavoastră sunt doar o femeie».

LARISA. Eu nu mă pricep la priviri din astea.

MAIA. Foarte rău. Spune-i că ești actriță.

LARISA. Dar actriță ești tu.

MAIA. Atunci spune-i că ești pictoriță.

LARISA.Și dacă mă-ntreabă unde îmi poate vedea lucrările?

MAIA.Foarte bine. Uite că deja aveți o temă de discuție. Spune-i că ai vândut totul colecționarilor.

LARISA. Eu cred că pentru un bărbat nu tocmai tânăr e mai potrivită o asistentă medicală decât o pictoriță. Ș-apoi, știi că eu nu pot minți.

MAIA. Scapă odată de acest neajuns. (*Terminând manichiura.*) Gata, degețelele tale sunt gata.

LARISA.Mulțumesc. (*Dă din mâini ca să se usuce mai repede oja.*) Totuși mi-e frică de întâlnirea asta. Știi ceva? Du-te fără mine.

MAIA. Nu, prioritatea primei nopți îți aparține. Nu vreau să-i fur mirele prietenei mele. Sunt eu o japiță, dar nu chiar într-atât. Ș-apoi Ina mă va omorî dacă fac așa ceva.

LARISA. Pe unde o fi și Ina?

Intră Ina.

INA. Aici sunt.

LARISA. În sfârșit! Îmi făceam deja griji.

INA. Ce frumoase sunteți amândouă! Ia să vă văd! Hai la parada modei!

Maia și Larisa merg demonstrativ prin cameră arătându-și ținutele.

Superb. Pur și simplu minunat. Va fi dat pe spate. Larisa, dar unde-i renumita ta broșă? Broșa bunicii?

MAIA.Unde-s și perlele și cristalul.

INA. Clar. (*Larisei.*) În felul ăsta, doar o strici pe Natașa ta.

LARISA. Și ce să fac? Vreau ca ea să mă iubească.

MAIA. Și ce va fi când rezervele tale se vor sfârși?

INA. Hai să nu mai vorbim acum despre asta. Sunteți gata?

LARISA. Aproape.

INA. Atunci ascultați-mă. El vă va aștepta direct la măsuță la ora șase.

LARISA. Și noi cum îl vom recunoaște?

INA. Semnalmente: costum gri închis, cravată albastră, păr scurt grizonat.

MAIA. E nasol dacă e grizonat.

INA. Bine, Maia, am să țin cont de asta. Pentru tine voi alege unul chel. Și încă ceva. Va ține în mână o carte cu copertă roșie, ca să o remarcați.

LARISA. Probabil o carte despre calculatoare.

INA. Nu, e o culegere de versuri. El nu de computere se ocupă de fapt, ci de fizica corpurilor solide.

LARISA. Și mai bine.

MAIA. (*Îndreptându-și coloana.*) Dar cu corpurile mai moi cum se descurcă?

INA. Nu fi vulgară. Țineți cont că el nu știe numele voastre. Scorușul Subțire și prietena. Gata. În rest, vă orientați acolo, pe loc.

MAIA. Dar el cum se numește?

INA. Când a aflat că e în corespondență cu Scorușul, el și-a spus Stejarul Înalt. Probabil a vrut să sugereze că îl poate îmbrățișa cu crengile sale.

MAIA. Foaaarte ingenios, ce să-ți spun. Bine, dacă-i stejar, stejar să fie, nu suntem nici noi la prima întâlnire din viață.

LARISA. În cafeneaua aia este muzică?

INA. Este muzică și se poate și dansa.

LARISA. Îngrozitor. Și dacă mă invită la dans? N-am mai dansat de vreo 30 de ani. Iar ce știam eu pe timpuri, acum nu se mai dansează.

MAIA. Nu-ți fă griji, că doar nici el nu zburdă în fiecare seară prin discotecă.

LARISA. Hai măcar tangoul să ni-l amintim.

MAIA. Cine mai dansează acum tangouri?

LARISA. Dar ce se dansează acum?

INA. Habar n-am. Sun-o pe fiică-ta și întreab-o.

LARISA. Fiică-mii nu-i arde demult de dansuri. Mai bine s-o întreb pe nepoată-mea.

INA. Sun-o și întreab-o.

LARISA. (*Formează numărul.*) Luminița, salut. Ce mai faci tu?.. Aha, te grăbești?.. Spune-mi doar ce dansează azi oamenii? Adică ce fel de dansuri?.. De ce-mi trebuie? Păi... Dezleg cuvinte încrucișate. Din șase litere se pare. Nu știi? Și dacă n-ar fi din șase litere?...Așa...Clar. (*Pune receptorul.*)

MAIA. Ei, ce-a zis?

LARISA. A zis că nicicum nu se numesc. Dansează și gata. Fiecare dansează cum se pricepe și cum îl duce mintea.

MAIA. Cu atât mai bine. Hai să repetăm. Pornește muzica.

LARISA. (*Dă drumul la muzică.*) Și cum dansăm?

MAIA. În stil liber. Ți s-a spus doar: cum te duce mintea.

Larisa și Maia încep să danseze.

Ina, hai cu noi!

LARISA. Să ne amintim de tinerețe!

Cele trei grații dansează, la început mai ponderat apoi din ce în ce mai dezlănțuit. Dansul se termină. Cad toate pe canapea.

INA. (*Făcându-și vânt cu un evantai pe care l-a luat de la Larisa.*) Ce dansuri mai sunt și-n zilele astea...Contesa Metternih, învățând să danseze charleston la 80 de ani a spus: «Pe vremea mea, o femeie își putea permite asemenea mișcări doar în pat».

MAIA. (*Răsuflând greu.*) A fost minunat...Mai vreau. Larisa, dă-mi o pastilă de inimă și hai să continuăm.

INA. Păstrați-vă puterile pe diseară, vă veți sătura acolo de dansat. Acum e timpul de plecare.

LARISA. Deja? Mi-e frică. Spune și tu despre ce să vorbesc cu el?

INA. Despre ce vrei.

MAIA. Nu-ți fie frică. O să vorbesc eu. Eu n-am probleme cu asta.

INA. Maia, dar să n-o eclipsezi pe Larisa. Tu întotdeauna ieși în evidență și niciodată nu-ți tace gura. Nu uita că azi ești doar prietenă, ești vioara a doua. Dacă el nu-i va plăcea Larisei și-ți va plăcea ție, doar atunci puteți schimba rolurile.

MAIA. Nu te teme. Larisa va fi vioara întâi, iar eu pot să fiu și contrabas.

LARISA. *(Tot mai înfricoșată.)* Nu voi fi nicio vioară, nici întâia, nici a doua. Și n-o să mă descurc acolo fără Ina. *(Inei.)* Tu ai corespondat cu el o lună întreagă cine știe depre ce, iar eu va trebui să stau acolo și să mișc din urechi. Mă va întreba: «Nu știți cumva cât costă acuma browser-urile?» Și eu ce să-i răspund? Tu doar nu ne-ai spus ce și cum.

INA. E adevărat. Doar că acum nu mai avem timp.

LARISA. Atunci vino cu noi.

INA. Eu? Tu ai înnebunit de tot. Să mergem tustrei?

LARISA. Dar ce e rău în asta?

INA. Larisa, tratează-te. El nu va avea bani să plătească pentru 4 persoane.

LARISA. Plătesc eu.

MAIA. O să-l apuce pandaliile când o să vadă sfânta treime.

LARISA. Fără Ina nu merg și gata. Nu-ncerțați să mă convingeți.

INA. Dar eu nici nu sunt îmbrăcată adecvat. Uite cum sunteți voi împopoțonate și eu ca un șoarece gri pe lângă voi.

LARISA. Tu și așa arăți bine.

INA. Tu de frică nu mai știi cum să te fofilezi.

MAIA. Chiar că nu procedezi deloc bine. Ina atâta s-a străduit pentru tine, a găsit omul, iar tu faci fițe.

LARISA. Ziceți ce vreți, dar eu fără Ina nu merg. *(Inei.)* Hai, ce te costă? Stai cu noi măcar o oră, până ne obișnuim.

MAIA. *(Inei.)* Ce poți să-i faci? Du-te în locul meu.

INA. Cum adică în locul tău? Larisa, nu mai fă pe nebuna. Maia, dă-i un pic de valeriană, să nu mai tremure așa.

Maia picură câteva picături într-un pahar, îl dă Larisei.

LARISA. Maia, tu te-ai pregătit, te-ai îmbrăcat. Cum să nu mergi? Atunci nici eu nu merg.

Larisa se așează, pe fața ei se vede că e paralizată de frică și că n-are de gând să se ridice.

INA. La naiba cu voi, mergem toate trei. Stau cu voi o jumătate de oră, apoi mă duc acasă.

LARISA. *(Entuziasmată.)* Mulțumesc.

INA. Dacă știam că așa se va întâmpla, în veci nu mă legam cu voi.

MAIA. Larisa, eu voi pleca cu tine și o să dorm la tine. Se poate? Asta dacă nu cumva o să-l inviți pe el la tine?

INA. Haideți să mergem că deja am întârziat.

Femeile se pregătesc și se-ndreaptă spre ieșire. Larisa se oprește brusc.

LARISA. Stați un pic!

INA. *(Nervoasă.)* Ce mai e?

LARISA. Am uitat să facem schimb de cercei. *(Își scoate cerceii.)* Maia, dă-mi-i pe ai tăi!

MAIA. *(Își scoate cerceii, țipă.)* Vai!

INA. Ce e? Șalele?

MAIA. Mai rău. Am scăpat un cercel. Ajutați-mă să-l găsesc.

Umblă toate în patru labe căutând cercelul.

LARISA. Unde s-o fi rostogolit?

MAIA. Trebuie să fie undeva pe podea.

INA. Dă-l dracului de cercel, hai să mergem.

MAIA. Cum să-l dau dracului. E cu diamant. Mor dacă nu-l găsim. (*Se apucă de inimă.*) Și inima mă-nțeapă.... (*Expresia feței ei se schimbă brusc.*) Nu, nu inima mă-nțeapă.... (*Vinovată.*) Nu mai căutați, e la mine cercelul. Mi-a picat aici (*Arată spre decolteu.*) Am simțit că mă înțeapă ceva. Am crezut că-i inima, dar era el. (*Scoate cercelul.*)

INA. (*Ridicându-se.*) La naiba.

LARISA. (*Punându-și cercelul.*) Sunt gata. Hai să mergem.

MAIA. Stați așa! O ultimă privire în oglindă.

Toate trei se aliniază în fața oglinzii.

INA. Baftă!

Femeile ies.

Scena 4.

Camera Larisei în aceeași seară. Intră Larisa și Maia. S-au întors de la cafenea, se vede că sunt supărate și nervoase.

MAIA. În sfârșit, am ajuns. (*Își aruncă poșeta și șchiopătând merge spre canapea.*) Primul lucru e să-mi scot pantofii ăștia de rahat. (*Se așează pe canapea, cu greu își scoate pantofii, îi aruncă, răsuflă ușurată îndreptându-și degetele de la picioare.*) În sfârșit!

LARISA. Dor?

MAIA. Dar tu ce crezi? Cel mai supărător e faptul că el nu s-a uitat nici măcar o dată la picioarele mele. Puteam să merg și în galoși.

LARISA. Nici la rochia mea nu s-a uitat. În orice caz n-a zis nimic. Iar eu așa mi-am strâns corsetul, că nici să respir nu puteam. (*Își scoate corsetul.*)

MAIA. Eu nu-nțeleg la ce se uită de fapt bărbații.

LARISA. Poate că pe ei intelectul îi interesează mai mult?

MAIA. Mai lasă-mă. Femeile au lucruri mai interesante decât intelectul. Dacă n-au nimic nici în față, nici în spate, atunci poți să te reorientezi spre cultură... Nu. M-a dezamăgit cumplit. Parcă ăsta-i bărbat?

LARISA. Păi, de ce? E simpatic, amabil... A comandat o cină frumoasă... (*Oftează.*) Păcat.

MAIA. Suferi mult?

LARISA. Sinceră să fiu-da.

MAIA. Chiar așa de mult ți-a plăcut?

LARISA. Nu-i vorba numai despre asta. Când îți faci speranțe, te pregătești, iar mai apoi te alegi cu nimic... (*Tristă.*) «Probabil că așa mi-e soarta- să fiu mereu singură».

MAIA. Și tu ești vinovată. Când el la început a întrebat : ««Care din voi e Scorușul?»», trebuia să spui clar și răspicat «Eu!» Dar tu ai bolmojit: «Cea care o să vă placă cel mai mult, aia va fi ».

LARISA. Iar el a răspuns foarte politicos «Toate îmi sunteți pe plac».

MAIA. Și aici a intervenit Ina: «Sunteți foarte galant. Dar nu vă veți alege cu toate trei».

LARISA. Iar el și mai politicos: «Asta seamănă cu judecata lui Paris: mă constrângeți să aleg între trei zeițe».

MAIA. Da, începutul a fost frumos. Doar că mai târziu...

LARISA. Da... Seara surprizelor.

MAIA. După așa o întâlnire trebuie să ne relaxăm. Ai ceva de genul ăsta? Pune ce ai pe masă să bem și noi ca oamenii. Aici nu ne vede nimeni.

Larisa aduce paharele și le umple.

LARISA. Ei, hai să bem și să uităm totul.

MAIA. Nu, eu n-am de gând să uit asta.

Femeile beau.

Ca s-o vezi și pe Ina noastră!

LARISA. Da, într-adevăr.

MAIA. Să mai ai încredere în prietene?!

LARISA. Cine și-ar fi imaginat așa ceva? Nici nu știu cum să mă port cu ea de acum încolo.

MAIA. Nici să n-o lași să-ți intre în casă. Eu nici măcar s-o văd nu vreau.

Intră INA. E în aceeași rochie modestă, dar totuși cumva schimbată. Are mersul mai lejer, vocea mai catifelată, zâmbește. În mâini are un buchet de flori.

INA. (Bucuroasă.) Salut!

Larisa și Maia nu răspund.

Am mai stat un pic acolo. Ați uitat florile. Unde să le pun?

Larisa și Maia continuă să tacă. Ina devine îngrijorată. Zâmbetul îi dispare.

De ce tăceți?

MAIA. (Demonstrativ Larisei, fără s-o bage în seamă pe Ina.) Hai să bem. Pentru femeile cumsecade. Pentru cele mai bune prietene, gata să ne sară oricând în ajutor. Pentru femeile modeste, serioase, care nu aleargă după bărbați, care stau în fața calculatorului sau citesc cărți, care îți pot da un sfat pedagogic.

LARISA. Cunoști asemenea femei? Eu personal n-am întâlnit așa ceva.

MAIA. Atunci să bem pentru noi două. E adevărat că nu ne descurcăm cu internetul, dar în schimb nu înșelăm și nu trădăm pe nimeni. Pentru noi, prietena mea dragă!

Larisa și Maia ciocnesc și beau.

INA. Fetelor, nu înțeleg, voi v-ați supărat cumva?

MAIA. Larisa, se pare că a intrat cineva.

LARISA. Și mie mi se pare.

MAIA. Așteptai pe cineva?

LARISA. Pe nimeni.

MAIA. Trebuia să încui ușa. O cunoști pe duduia asta?

LARISA. Prima dată o văd.

MAIA. Și sper că și ultima. Explică-i te rog că prezența persoanelor străine aici nu e binevenită.

INA. Încetați să faceți pe nebunele. De ce sunteți nemulțumite?

LARISA. Mai și întrebi? Ai aranjat o întâlnire pentru mine, iar el din prima clipă s-a lipit de tine ca omleta de tigaie și așa a rămas toată seara.

INA. N-am nici o vină că s-a întâmplat așa.

MAIA. Dar cine-i de vină?

INA. Dar ce-am făcut rău? Am cochetat eu cu el? I-am făcut ochi dulci? M-am împopoțonat așa ca voi? Nici măcar n-am vrut să merg, m-ați cărat voi cu de-a sila.

LARISA. Cu toate astea, tot timpul ai vorbit cu el, încontinuu.

INA. Da, am vorbit. Dar despre ce am vorbit? Tot timpul vă laudam pe voi.

MAIA. Și pentru asta ai primit un compliment: «Îmi place de dumneavoastră că sunteți foarte modestă».

LARISA. Nu, nu așa a zis. A zis «De ce îmi place mie foarte mult de dumneavoastră este că sunteți foarte modestă».

MAIA. Corect. «Foarte mult».

INA. Deocamdată nu sesizez ce crimă am săvârșit. Că i-am plăcut?

MAIA. Și asta. Tu nu trebuia să permiți așa ceva.

INA. (*Încurcată.*) Probabil că ai dreptate.

LARISA. (*După o pauză.*) Spune drept: și ție ți-a plăcut el?

INA. (*Rușinată.*) Da.

MAIA. Vezi! Și mai zici că n-ai nicio vină.

INA. Nici n-am băgat de seamă cum s-a întâmplat asta. Știe atât de multe, e inteligent, isteț... M-am luat cu vorba pentru că era foarte interesant să discuți cu el... Probabil că eu sunt de vină. Trebuia din prima să mă ridic și să plec.

MAIA. Tot timpul te-ai dat drept cea corectă, ne acuzai pe noi că suntem ușuratice, dar, de fapt, ești gata să te lipești de primul sacou bărbătesc.

INA. Nu mă lipesc de nimeni. Nici măcar numărul meu de telefon nu i l-am dat. Nici numele nu mi-l știe.

MAIA. Nu mai fi atât de fățarnică și cară-te de aici.

Pauză.

INA. De ce sunteți atât de dure? Dar oare eu n-am dreptul la fericire?

MAIA. N-ai dreptul, dacă e o fericire furată.

INA. Dacă te referi la Larisa, atunci să știi că eu nu i-am furat nimic. Și-apoi Larisa are copii, nepoți, iar eu sunt singură. De atâția ani sunt singură! Cum de nu înțelegeți? Pe timpuri mai speram, mai așteptam, dar apoi a devenit clar că fericirea nu e pentru mine. Și acum, când a apărut un licăr de speranță, voi mă călcați în picioare pentru asta.

LARISA. Nu spuneai tu ce bine te simți de una singură?

INA. Spuneam. Pentru că mi-era frică de noi dezamăgiri. Dacă ești singur, nu te trădează și nu te abandonează nimeni.

LARISA. Suferi că nu ai copii. Dacă i-ai fi avut crezi că-ți era mai bine? Eu am și copii, și nepoți. Și nu tot singură sunt? Ei au crescut și nu mai au nevoie de mine. Vin o dată pe an la ziua mea și apoi nu-i mai văd un an întreg.

INA. Să vină o dată pe an, să nu vină deloc, dar să știu că există, că li-i bine și că nu sunt singură pe lume...

LARISA. Măcar nu suferi din pricina nerecunoștinței lor. E adevărat că eu nu pot să-i învinovățesc pe ai mei. Cine i-a educat așa? Eu... Înseamnă că eu sunt de vină.

MAIA. Acum ați început să vă lăudați cu nefericirile voastre? Mi-au dat și lacrimile doar că sunt dată cu rimel și nu-mi permit. Luați exemplul de la mine: eu nu mă smiorcăi niciodată. Cel puțin nu de față cu alții.

INA. Ție ți-e ușor să vorbești. Tu lucrezi în teatru, ai o viață interesantă. Iar eu n-am pe nimeni și nimic.

MAIA. Problema-i că eu demult nu mai lucrez la teatru. În teatru se fac reforme, reduceri de posturi, concedieri. Cu alte cuvinte, pe mine m-au trimis cu alai la pensie, m-au dat afară. M-au scos în șuturi din teatru...

LARISA. (*Șocată.*) Când?

MAIA. De aproape un an.

LARISA. Și de ce nu ne-ai spus?

MAIA. Dar de ce să vă spun?

LARISA. De ce ne-ai mințit?

MAIA. De fapt, pe mine m-am mințit. Ca să-mi fie mai ușor. Nu-ți poți imagina cât e de îngrozitor să te trezești aruncată peste bord, să te simți inutilă, în plus. Au fost roluri, speranțe, succese, dezamăgiri, planuri... Și acum? Brânzică, ciorbiță și pastiluțe?

LARISA. Mă miram eu că povesteai atâta despre rolurile tale, dar de invitat nu ne invitai la spectacole. Ba Lady Macbeth, ba regina Franței...

MAIA. Care regină?...Bine măcar că n-am ajuns să joc Baba Cloanța și să sperii copiii.

LARISA. Și din ce trăiești acum? Îți ajunge pensia?

MAIA. Pensia nici pentru înmormântare nu-ți ajunge , darămite să trăiești din ea.
Am o nouă profesie.

LARISA. Care?

MAIA. Maestra serviciului unghiilor.

LARISA. Ce-i asta?

MAIA. Vezi ce rămasă în urmă ești? Manichiuristă, dragă.

LARISA. Din actriță ai devenit manichiuristă?

MAIA. Ei și ce? E de prestigiu și se plătește foarte bine.

LARISA. Vai de mine.

MAIA. Nu trebuie să-ți fie milă de mine. Orice om ajunge la un moment când trebuie să se despartă de meseria sa. Altceva e rău. După cum știți și voi, eu am avut trei soți, dar nici un copil. Ba n-am vrut eu, ba n-au vrut ei, ba n-am mai putut... În concluzie, cu ce m-am ales?- nu tu soț, nu tu copii, nu tu serviciu, nu tu nepoți. Singurică cuc. De aceea și joc rolul de leoaică sexy și veselă, ceea ce nu-i place deloc deșteptei și corectei Ina. Dar măcar nu-mi înșel prietenele și nu le fur bărbații.

LARISA. Maia, ajunge!

MAIA. Nu, nu ajunge! Nu-ți amintești cum m-a tocat la cap înainte de întâlnire? «Maia, ține minte că azi tu ești doar prietena, ești vioara a doua».

Vioara asta a treia cum ne poate privi acum în ochi?

INA. Ce-a fost a fost. Și acum, ce e de făcut?

MAIA. Ce e de făcut? Nu te duce mintea? E de plecat. Nu ești binevenită aici.

LARISA. Maia!

Maia tace.

INA. Bine, plec. Și n-am să mai vin niciodată . *(Se îndreaptă spre ieșire.)*

LARISA. Ina, stai, așteaptă.

Ina se oprește un pic, ezită, apoi pleacă.

LARISA. Ce-ai făcut? Nu ți se pare că ne-am comportat ca două femei tipice? Fără bărbați eram prietene, dar cum a apărut un bărbat – s-a terminat prietenia.

MAIA. *(Îi pare rău.)* S-ar părea că eu, ca întotdeauna, m-am cam înfierbântat și m-am cam precipitat. Dar, pe de altă parte, spune și tu: fată bătrână, care ura căsătoria și-ți fură mirele, chiar de sub nasul tău.

LARISA. Eu cred că și tu ți-ai făcut speranțe în privința lui, de aia ai fost atât de răutăcioasă.

MAIA. Bine, de acord: mirele nostru.

LARISA. Dacă e să fim corecte, atunci el este tot atât al nostru cât și al ei. E chiar mai mult al ei, decât al nostru. Ea l-a ales, ea a corespondat cu el...E clar că e mai corespunzător pentru ea. La început și eu am fost furioasă, dar mi-am dat seama că n-am dreptate.

MAIA. Tu ai o inimă prea blândă.

LARISA. Asta e. Mi-e milă de ea. E deșteaptă, credincioasă, fidelă, corectă, iar femeile de genul ăsta, de obicei n-au noroc. Înțelegi la ce mă refer??

MAIA. Nu prea.

LARISA. Păi da, că tu nu știi. Tu atunci lucrezi în alt oraș.

MAIA. Ce nu știi eu?

LARISA. N-are importanță.

MAIA. Hai, spune, că mă enervezi.

LARISA. Ea crede, că noi nu știm nimic, dar eu am aflat din alte surse.

MAIA. Ce-ai aflat?

LARISA. Dar să nu-i spui ei.

MAIA. Nu te teme, nu-i spun.

LARISA. Așteaptă un pic, mai întâi am s-o sun. *(Ia telefonul mobil, sună.)* Ina? Întoarce-te, te rog... Nu te supăra. Vino înapoi, te rog mult. Trebuie să-ți spun ceva foarte important. Nu pot să-ți zic la telefon. Maia?... Maia a plecat. Bine, te aștept. *(Închide telefonul.)* Vine imediat.

MAIA. Ei, ce-ai vrut să-mi spui?

LARISA. Când Ina avea 23 de ani, s-a îndrăgostit de un bărbat însurat. Vorbeau despre Renaștere, despre Mozart, despre poezie, mai pe scurt vorbeau despre orice, doar despre căsătorie nu. Ba vorbeau și despre asta: el zicea că nu-și iubește soția, că nu trăiește deloc cu ea, că în curând va divorța, doar să mai crească copilul un pic etc. Îi împuia capul, cu alte cuvinte. Ea îl credea și tot spera. Și deși chipurile nu trăia cu nevastă-sa, între timp li s-a născut și al doilea copil... Știi tu poveștile astea mai bine ca mine. Știi cât a durat relația lor?

MAIA. Doi, trei ani?

LARISA. 14 ani. Numai după 14 ani s-au despărțit definitiv. Apoi încă vreo 5 ani ea și-a lins rănilile. De atunci nu cred că a mai atins-o vreun bărbat. De aceea ea se ferește de ei.

MAIA. Și a ascuns asta de noi?

LARISA. Din mândrie. N-a vrut să pară nefericită și abandonată.

MAIA. Și de ce nu mi-ai povestit până acum? N-aș fi făcut atâtea glume idioate la adresa ei... Știi ceva? De la început ar fi trebuit să-i cedăm mirele nostru. Noi am mai fost măritate, știm cu ce se mănâncă asta, dar ea nu. Să guste și ea din fericirea asta.

Intră INA. Văzând-o pe Maia, se oprește și ezită.

LARISA. Intră, intră.

INA. *(Stând în prag.)* Ai vrut să-mi spui ceva foarte important.

MAIA. Ina, mai întâi am să-ți spun eu o noutate foarte importantă: sunt o proastă și o japiță.

INA. Asta nu-i o noutate.

MAIA. Da? Credeam că doar eu știu asta.

INA. Cel puțin încă două prietene și trei soți care au fugit de lângă tine.

MAIA. Ai tot dreptul să fii supărată. M-am purtat execrabil. Mă disprețuiesc.

INA. Știi ce-ți voi spune eu? Deși ești proastă și japiță, eu te iubesc. (*Merge spre Maia.*)

MAIA. (*Bucuroasă.*) Atunci facem pace?

INA. Ce ne-am face noi una fără cealaltă?

Ina și Maia se îmbrățișează.

LARISA. (*Bucuroasă.*) Foarte bine. (*Inei.*) Stai jos și bea și tu ceva.

INA. Mulțumesc, dar nu vreau.

LARISA. Eu și cu Maia ne-am răsfațat un pic.

INA. Se vede.

LARISA. Iartă-ne...

INA. E-n regulă. Știți ceva? Când am plecat de aici m-am gândit-dar de ce să-mi schimb eu viața? Nu va ieși nimic bun din asta. De aceea, am luat decizia să nu mă mai întâlnesc cu el. I-aș fi telefonat să-i spun asta, dar nu știu unde să sun.

LARISA. El îți va scrie.

INA. N-am să-i răspund.

MAIA. Va suna el.

INA. Nu-mi știe numărul de telefon.

MAIA. Eu cred că faci o greșală.

INA. Toată viața mea-i o greșală.

MAIA. E un bărbat de treabă. Exact ce-ți trebuie ție.

INA. Hai, terminați cu băutura și haideți să jucăm cărți. Asta ne va liniști.

Larisa strânge totul de pe masă și împarte cărțile.

MAIA. Cine începe?

INA. Larisa.

Femeile încep să joace.

LARISA. Ce zile frumoase, nu-i așa? A înflorit liliacul...

INA. Nu-mi place primăvara.

MAIA. Nici mie. Pentru noi trei e mai degrabă toamnă. Și nu-i una aurie.

INA. Nici măcar toamnă. Iarnă de-a dreptul.

MAIA. Trebuie să primim cu recunoștință orice anotimp și orice vârstă. Și toamna noastră are farmecul ei. E o perioadă divină și scurtă.

INA. Nu știu cât e de divină, dar de scurtă știu că-i scurtă.

MAIA. *(Redevenind optimistă.)* Nu e nici o problemă că am pornit cu stângul. Mai devreme sau mai târziu se vor găsi acei bărbați care vor fi încântați de noi.

INA. Apropo, Maia, am uitat să-ți zic că ți-am găsit un mire extraordinar. L-am ales să-ți corespundă perfect. Într-una din zile vrea să te invite la o cafea.

MAIA. Mulțumesc. De data asta mă duc singură și cu alți pantofi.

INA. E târziu deja. Mergem pe la casele noastre?

MAIA. Da, e timpul să ne și odihnim. N-a fost o zi ușoară. *(Se ridică cu greu, ținându-se de șale.)*

LARISA. Iar coloana? Doare?

MAIA. Aha. Mai ales când râd.

LARISA. Dar voiai să rămâi la mine.

MAIA. Nu, mă duc acasă.

Femeile își iau rămas bun. Sună telefonul.

LARISA. O fi Natașa. *(Ridică receptorul.)* Alo?

VOCEA DE BĂRBAT. Bună seara. Mă scuzați că sun atât de târziu, dar efectiv nu mai puteam să aștept până mâine. Deja mi-e dor.

LARISA.*(Mirată.)* Unde sunați?

VOCEA DE BĂRBAT. Scoruș drag, nu mă recunoașteți? Aveți un telefon ciudat. Uneori modifică vocea.

LARISA.*(Acoperind receptorul.)* El crede că e telefonul Inei. Ea nu i-a dat numărul său. Ina, vii să vorbești?

Ina dă din cap negativ.

MAIA. De ce o mai întrebi? *(Ia receptorul de la Larisa și-l pune cu de-a sila în mâna Inei.)*

VOCEA DE BĂRBAT. Alo!

INA.*(Încet.)* Da, vă ascult.

VOCEA DE BĂRBAT. Acum vă recunosc vocea.

INA. De ce ați sunat?

VOCEA DE BĂRBAT. Am vrut să vă spun că sunteți cea femeie pe care foarte am căutat-o mult timp. Nu mă refer la internet și la anunțurile alea...V-am căutat toată viața...

MAIA.*(Larisei.)* Dă mai încet.

VOCEA DE BĂRBAT. Mă auziți?

Larisa dă telefonul mai încet.

INA.*(Încet.)* Da, vă aud.

LARISA.*(Maiei.)* Hai la bucătărie să mă ajuți să spăl vasele.

Larisa și Maia ies pe vârfuri din cameră. Ina continuă să vorbească la telefon. Vocea îi devine tot mai caldă, începe să zâmbească.

INA. Mulțumesc...Doar vi se pare așa, nu mă cunoașteți deloc...Să ne întâlnim? Chiar acum? Dar nu demult ne-am despărțit...Sunteți fericit? Adevărat? Și eu...

Discuția continuă, dar noi nu vom da dovadă de indiscreție s-o ascultăm și aici ne vom lua rămas bun de la cele trei grații, dorindu-le sănătate și multă fericire.

SFÂRȘIT